

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

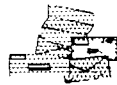
ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Αλήθεια,
αντά τα 27 δισ. που έβαλε φέσι ο Περατικός,
ποιός θα τα πληρώσει;
Να δείτε, που τώρα θα «χαριστούν»...
Ε, αφού ο άνθρωπος έπεσε θύμα της τρομοκρατίας!

ΑΘΗΝΑ. 31 ΜΑΗ 1997 - τεύχος 140

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1										
2					■					■
3			■				■			■
4				■						
5		■					■			
6					■					
7										■
8				■				■		
9						■			■	
10	■									

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ : 1. Αγώνες που δεν ποινικοποιούνται. 2. Η του λόγου, συχνά, παρασύρει - Απία αποτυχίας εξεταζομένων. 3. Ξένο μέτρο επιφανείας - Συγγραφέας κόκκινου βιβλίου. 4. Αρχικά κωδικοποίησης πλεοσηπικών χρωμάτων - Το μικρό όνομα του Ντίκενς (ανάποδα). 5. Νεοελληνικός χαιρετισμός (ανάποδα) - Αρχαία άρνηση. 6. Διόχνει ...γάτες (ανάποδα) - Το μικρό όνομα του Ιταλού Αναρχικού συγγραφέα κι επαναστάτη Καφιέρο. 7. Πατριδα του Αναρχικού παιδαγωγού Φρανσίσκο Φερρέρ. 8. «Επέκταση» αρχείων του υπολογιστή που περιέχουν τις παραμέτρους εκκίνησης προγραμμάτων - Χαλικό σύμφωνο - Το 6 με γράμμα-τα. 9. Επίρρημα ...τύκης (ανάποδα) - Γράψτε ΟΑ. 10. Χωριό της βόρειας Ιταλίας, γνωστό από την Αναρχική εξέγερση των τελών του 19ου αιώνα, στην οποία συμμετείχε και ο Καφιέρο, αλλά και από τον ...κόκορά του (όπως θυμούνται όσοι είδαν την σχετική κινηματογραφική ταινία).

ΚΑΘΕΤΑ : 1. Έργο αυτού του Ρώσου Αναρχικού ήταν και το «Προς τους Νέους». 2. Όπως οι ακλάδες, έτσι και οι πορείες την έχουν πίσω - Διπρόσωπος θεός των αρχαίων Λατίνων. 3. Ανάποδη νότιο - «Αχιλλεία πέρα» γεωργικών ελκυστήρων. 4. Ο μικρότερος είναι ο Φλεβάρης (ανάποδα, καθαρεύουσα) - Άλογο, ποιητικό κι ανάποδο - Το 450 με γράμματα. 5. Αναβληπκή (συνήθως) προσακτική - Τα 2/3 ενός τμήματος. 6. Ρωσικής καταγωγής Αμερικανός Αναρχοσυνδικαλιστής αγωνιστής και συγγραφέας πολλών βιβλίων (ανάμεσά τους και «Οι Αναρχικές Κολλεκτίβες στην Ισπανία»). 7. Το χημικό σύμβολο του ιριδίου - Όλο και λιγότεροι ασχολούνται μ' αυτά στις μέρες μας (ανάποδα). 8. Τίτλος Αναρχικού περιοδικού της Τουρκίας (κυκλοφόρησε την περασμένη 10ετία, πριν το «Εφέντισιζ» - Το 7α καθέτως (ανάποδα) - Τα αρχικά του ΓΕΣ επί κούνιας. 9. Αμερικάνικη συγκατάνευση (συνομογραφικά) - Μέρος του παπουτσιού (γενική). 10. Ανατολίτικο μουσικό όργανο (ανάποδα) - «Προ-Ολυμπιακή» αεροπορική εταιρία (αρχικά).

Οι λύσεις του προηγούμενου, στην σελίδα 10

Ο Αναρχικός δεν είναι όργανο καμιάς συγκεκριμένης Αναρχικής ομάδας. Όσοι συμμετέχουν στην έκδοσή του, αγωνίζονται για μίαν ελεύθερη, αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία απαλλαγμένη από κάθε μορφή εξουσία κι εμπορικούς-κερδοσκοπικούς «νόμους». Στα παραπάνω πλαίσια δεν απαιτείται η καταβολή κανενός είδους αντιτίμου για την απόκτηση του τεύχους. Οικονομικά και κάθε άλλη ενίσχυση (συνεργασίες υποδείξεις ειδήσεις...) είναι ευπρόσδεκτη απ' όσους συμφωνούν με τις παραπάνω αρχές μας. Η αναπαραγωγή όλης ή μέρους της ύλης όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά κι αποτελεί επιδίωξη μας. Η αξιοπρέπεια - και μόνο - επιβάλλει την αναφορά της πηγής των αναδημοσιευμάτων.

Σκέψεις και προβληματισμοί από το έργο του Ανγκουστίν Σούχου
«Κολλεκτιβισμός και αυτοδιαχείριση στην Ισπανία»

Ο Σούχου πιστεύει ότι οι κολλεκτίβες στην Ισπανική Επανάσταση, δεν ήταν αναγκαίο νόκαν ενιαίο νόμισμα σ' όλη την Ισπανία. Βέβαια, δεν πιστεύω ότι η απονέκρωση του κράτους προϋποθέτει «πρωτόγονες» μορφές οικονομίας, όπως η ανταλλαγή σε είδος.

Μέσα στα πλαίσια του πλουραλισμού της έκφρασης και των ιδεών, ο Σούχου θεωρεί, ότι στις κολλεκτίβες δεν θα υπήρχαν δυσμενείς συνέπειες, αν, δίπλα στις κολλεκτίβες, υπάρχουν και ιδιωτικές επιχειρήσεις. Και αυτό, το δικαιολογεί με τη φράση «Μια ενιαία καταναγκαστική μορφή, αντίθετα, ωφελεί μόνο το ολοκληρωτικό κράτος και βλάπτει το λαό». Βέβαια, η Αναρχική θεώρηση του κράτους είναι διαφορετική ακόμα και από το έργο του Λένιν «Κράτος και Επανάσταση», όπου προτείνει πολιτικές και οικονομικές φόρμουλες για την απονέκρωσή του.

Όμως, η δομή του αστικού - καπιταλιστικού κράτους είναι μια γιγάντια οικονομική επιχείρηση και, στην Ισπανία, είχε απλώσει τα πλοκάμια της σ' όλες τις μορφές παραγωγής, καθώς και σ' όλη την Ευρώπη. Όταν οι Ισπανοί Αναρχοσυνδικαλιστές άγανταν πράξη την κοινωνικοποίηση και την κολλεκτιβοποίηση των αγαθών, παραπήθηκαν από την κατάληψη του κράτους, γιατί θεωρούσαν την επέμβασή του επιβάρυνση στην οικονομία της κολλεκτίβας και επιζήμια για την ελευθερία, όπως τονίζει ο Σούχου.

Όμως, το ισπανικό αστικό κράτος, τυπικά είχε καταρτηθεί, ουσιαστικά όχι. Οι ίδιες οι πολιτικές συμφωνίες όλων των αντιφασιστικών κομμάτων δημιουργούσαν τις προϋποθέσεις για την αυτοσυντήρησή του, μέσα από το Λαϊκό Μέτωπο, που' ταν μια πλατειά συνεργασία κομμάτων, με διαφορετικές ιδεολογίες και υλικά συμφέροντα. Τους έκανε μόνο ο αντιφασιστικός αγώνας.

Αυτή λοιπόν η αναλογική κυβέρνηση των ειρσοσώπων των κομμάτων, στην «Δημοκρατική» κυβέρνηση της Μαδρίτης, ουσιαστικά συντηρούσε την έννοια του κράτους, με μια δυναμική που εκφράζεται ανάλογα με τον ανταγωνισμό των πολιτικών δυνάμεων και τον συσχετισμό τους μέσα στην κυβέρνηση. Γι' αυτό, στην αρχή, η κυβέρνηση έδειξε μεγάλη ανεκτικότητα στις κολλεκτίβες που ξεπηδούσαν αυθόρμητα σ' ολόκληρη την Ισπανία, έπειτα από τις ήττες του Φράνκο. Αργότερα, όταν οι σταλινικοί με τους αστούς, έπειτα από την πίεση και τις νίκες των φασιστών, θέλησαν να επιβάλουν την τάξη στην αναρχομένη Ισπανία, οι κολλεκτίβες έννοιωσαν έντονα την αποκορύφωση της οσμής του κράτους. Αυτά, βέβαια, για τους ευαίσθητους επαναστάτες. Γιατί υπήρχαν Αναρχοσυνδικαλιστές, που πίστευαν ακόμα στην συνεργασία με κοινωνικές προνομιούχες ομάδες, με τεράστια οικονομική δύναμη, που την χρησιμοποιούσαν, όχι για την απονέκρωση, αλλά για την ενδυνάμωση του αστικού ισπανικού κράτους στο όνομα του αντιφασιστικού αγώνα και της διατήρησης της αυτοδιαχείρισης - κολλεκτιβοποίησης στην Ισπανία.

Δυστυχώς, όμως, ο συσχετισμός των δυνάμεων που επακολούθησε μεταξύ των Δημοκρατικών δυνάμεων έκλινε προς το μέρος των αστών που ενισχύονταν από τους ρεφορμιστές σταλινικούς. Το λυπηρό στην όλη υπόθεση είναι ότι η ηγεσία των Αναρχικών, και ανέχθηκε αυτή την κατάσταση και σφράγιζε τα κείλη στις διώξεις και τις σφαγές των Τεταρτοδιεθλιστών από τους σταλινικούς. Λέτε να εκδικούσαν για την Κροστάνδη;

Ευχαριστώ τον Αναρχικό για την φιλοξενία,
Τάσος Μπαρζουκάς.

ΣΑΝ ΠΡΩΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ : Οι Αναρχικοί, εξ ορισμού, δεν είναι βέβαια «ηγεία». Για τις σφαγές των Τεταρτοδιεθλιστών, υπάρχει πλουσιώτατη βιβλιογραφία, από Αναρχικής πλευράς (π.χ., «Η ΓΚΕ-ΠΕ-ΟΥ στην Ισπανία», της Κάπας Λαντάου κλπ). Αντίθετα, δεν ξέρουμε να υπήρξε κάποιο κείμενο για την σφαγή της Κροστάνδης από τους Τεταρτοδιεθλιστές.

Δήν σημαίνει, στα αρχαία ελληνικά, «μέρα», «επί πολύ», «προ πολλού χρόνου».

Διαβάζοντας το 5^ο τεύχος του Δήν, σκεφτήκαμε ότι ο τίτλος του ταιριάζει. Και επειδή είναι κάτι καινούριο (όχι απλά νέο στο χώρο, αλλά σ' έναν νέο χώρο) σαν την καινούρια μέρα, αλλά και επειδή δεν ξέραμε ότι κυκλοφορεί προ πολλού, αφού δεν είχαν πέσει στα χέρια μας τα τέσσερα προηγούμενα τεύχη του.

Πρόκειται για μια πολύ καλαίσθητη (ασπρόμαυρη, με θαυμάσια σκίσα παιδιών, 4-6 ετών, και κείμενα παιδιών μεγαλύτερης ηλικίας, που αποτελούν την εκδοτική ομάδα του περιοδικού, ενός ορθογωνίου παραλληλογράμμου, 28.7 X 10 εκατοστά, με 96 σελίδες) έκδοση.

Ο χώρος που κινείται είναι ο χώρος της ποίησης (μιας ποίησης που τολμάει να συγκατοικεί με την επικαιρότητα της δυστυχίας του μεξικάνικου νότου, τις επιστημονικές απόψεις της πολιτιστικής ανθρωπολογίας, της ιστορικής μνήμης των Κάλας...). Χώρος που, μέχρι τώρα, δεν μας έχει συνηθίσει να προσφέρεται δωρεάν.

Το Δήν, ωστόσο, διανέμεται δωρεάν... Ίσως, επειδή δωρεάν εξακολουθεί να είναι και το δημέρωμα της μέρας, παρά τις όποιες «εκσυγχρονιστικές» διαθέσεις μερικών.

Τα κείμενά του, σύντομα, εύληπτα, επιγραμματικά σχεδόν, χωρίς να εκφυλίζονται σε συνθήματα, διαπνέονται από μian ευαισθησία απαραίτητη στις μέρες μας (όπως ήταν πάντα απαραίτητη, οπωσδήποτε όμως όχι τόσο δυσεύρετη).

Αξιζει να παραθέσουμε τα ονόματα των «δραστήων» του Δήν :

Νίκος Κουφόπουλος
 Ηλίας Μέλιος
 Νίκος Μπεσίρης
 Δημήτρης Παπανικολάου
 Πάνος Σαράτσης

και των ανήλικων «συνενόχων» τους :

Μαρίνα
 Δάφνη
 Παυλίνα
 Ελεάνα
 Έλενα
 Αθηνά

που τους ευχαριστούμε για την πραγματοποίηση μιας **ΠΡΩΣΟΔΙΚΗΣ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΠΟΝΟΥ ΕΚΤΟΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ.**

Δεν μπορούμε, βέβαια, να μην πούμε ότι το δωρεάν Δήν περιείχε και... δώρο !

Μια συλλογή 24 ακροστικίδων του Νίκου Κουφόπουλου, με τίτλο «24 ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΕΞΕΙΣ».

Τη Μαριάννα Καρομηλά, την ακούμε, χρόνια τώρα, από το πρώτο πρόγραμμα της Ελληνικής Ραδιοφωνίας, να ταξιδεύει «στο χώρο και στον χρόνο» της ιστορίας, χωρίς τις «κλασικές»

πατριδολατρικές κοράνες των περισσότερών άλλων ασκολουμένων με το είδος. Πρώτη φορά την ακούσαμε ΘΥΜΩΜΕΝΗ, στις 10/5/97.

Ο λόγος του θυμού της, ωστόσο, δεν αναφερόταν σε ιστορίες που χάνονταν μέσα στα ιστορικά βάθη, αλλά στην σύγχρονη πραγματικότητα και στους σύγχρονους Αθηναίους που κινδυνεύουν - πράγματι - να ΧΑΘΟΥΝ μέσα στις ΤΡΥΠΙΕΣ που - ανοίγει - ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ - στην πόλη και στη ζωή μας, ο δήμαρχος της πρωτεύουσας, με την ανοχή, τη συνηνοχή κι ακόμη την ενεργή συμπαράσταση του αρμόδιου για θέματα περιβάλλοντος, χωροταξίας και δημοσίων έργων υπουργού της χώρας.

Αναρωπούνται πολλοί (κι εμείς), αυτή την εποχή (ίσως επειδή, με το πλήσιασμα της στρογγυλοποίησης της χιλιετηρίδας, αυξάνονται οι εοχαιολογικές απουσίες όλων μας), «πού πάμε ?».

Αν κρίνουμε, λοιπόν, το μέλλον της Αθήνας από τα καμώματα του παρόντος καιρού και - κυρίως - του παρόντος δημάρχου της, αυτό το μέλλον προδιαγράφεται σκοτεινό και αβυσσαλέο, σαν τις σκοτεινές κι αβυσσαλέες τρύπες των «έργων» που, σε κάθε γωνιά, παραμονεύουν να καταπιούν τον ανύποπο κι ανυπεράσπιστο περαστικό... Σκοτεινό, αβυσσαλέο και ΚΑΙΓΚΕΛΛΟΦΡΑΧΤΟ !

Δεν πέρασε, πάντως, ούτε βδομάδα από τα παραπάνω, κι οι δρόμοι της Αθήνας, εκτός από τάφρους και φράχτες, γέμισαν και με σκουπίδια.

Απία, η άρνηση των υπευθύνων (δήμου και κυβέρνησης) να μονιμοποιήσουν τους εργαζόμενους στην αποκομιδή των απορριμμάτων.

Δεν περάζει. Νά χουμε να ρήγουμε στον ΑΝΙΕΝΝΑ !

Αυτή, λοιπόν, η εικόνα του - γηραλέου και απόμακου - εθνάρχη, που ξύνει τα ...αρχεία του (και τις παλιές πληγές), εκτός από ενδιαφέρον (κάθε είδους) και πλάκα (κάθε άνθρωπος διασκεδάζει με τον τρόπο του), έχει και κάτι το ρομαντικό...

Δεν θα ασχοληθούμε σήμερα (θα το κάνουμε σε κάποιο επόμενο τεύχος) με το περιεχόμενο των αρχείων του Καραμανλή.

Θα περιοριστούμε να αναφέρουμε ότι η δημοσίευσή τους προκάλεσε αρκετές αντιδράσεις, σχετικά με το τί είπε, με το τί δεν είπε, με το πώς και κυρίως με το πότε το είπε ή δεν το είπε ο Καραμανλής.

Με μια αντίδραση, πάντως, δεν συμφανούμε καθόλου.

Μ' εκείτην εκείνων που έσπευσαν να δηλώσουν : «Τί μας ενδιαφέρουν, τώρα, ιστορίες της περασμένης 30ετίας?».

«Οι παράνομοι» είναι ο τίτλος του βιβλίου του Σταύρου Κασσιμάτ, που φιλοδοξεί να «ανα- παραστήσει μιαν εποχή», και συγκεκριμένα την εποχή των πρώτων μετεμφυλιοπολεμικών χρόνων.

Δεν θα αναφερόμασταν ίσως στο βιβλίο του Κασσιμάτ, αν δεν μαθαίναμε ότι την εκδίλω- ση, στην οποία παρουσιάστηκε το βιβλίο (στις 7/5/1997, στο ξενοδοχείο Τπάνια), προλόγισε ο γνωστός και μη εξαιρετός ...Μαρκάτος (!).

Δεν ξέρουμε ποιά ήταν η ανά- μιση του Μαρκάτου στον εμ- φύλιο και στις μετεμφυλιακές εξελίξεις (φανταζόμαστε, καμ- μία, λόγω ηλικίας), η παρουσία του ωστόσο στην παρουσίαση του βιβλίου του Κασσιμάτ μας έφερε στο νου κάποιες περιερ- γες ιστορίες που ακούγονται για τον - όκι και τόσο καθαρό - ρόλο του τελευταίου στην υπό- θεση της εκτέλεσης του Νίκου Γλουμπιδη...

(Το γιατί ο Μαρκάτος μας θύ- μισε βρώμικες ιστορίες, φαντα- ζόμαστε ότι δεν χρειάζεται εξήγηση).

Όσο για το βιβλίο του Σταύρου Κασσιμάτ (αντισιαιακού και κομμουνικού στελέχους του ΚΚΕ, που έζησε από «πρώτο χέρι» την ιστορία των πριν, των κατά και των μετά τον Ζαχαριά- δη), ελπίζουμε να πυροδοτήσει κάποιες έρευνες για τις σκοτει- νές πτυχές της ηγεσίας του «κόμματος της εργασίας», που έστειλε τόσους και τόσους αγωνιστές στην εξορία, στη φυλακή και στο θάνατο.

(Διευκρινίζουμε ότι μιλάμε για τις σκοτεινές πλευρές της ηγε- σίας του ΚΚΕ. Δεν καταδικά- ζουμε τους πάντες και τα πά- ντα...).

Ενδιαφέρον, τουλάχιστον ι- στορικό, παρουσίασε και το διεθνές συνέδριο, με θέμα «Ο Μ.Ν.Ράπης και ο Σύγχρονος Μαρξισμός», που οργάνωσε ο Πολιτικός και Πολιτιστικός Όμιλος Πρωταγόρας, στις 11- 12 και 13 του περασμένου Απριλίου, στο Πάντειο Πανεπι- στήμιο, στη μνήμη του Μιχάλη

Ράπη, γνωστότερου ως Πά- μπλο.

Από τους ομιλήτες - εισηγητές, ξεχωρίσαμε τον Γιώργο Αδαμί- δη (του πολιτικού - πολιτιστικού συλλόγου «Παντελής Πουλιό- πουλος») που μίλησε, με θέμα κάποιες «Πλευρές του Αποικια- κού Κινήματος» και τον Βαγγέ- λι Μάντζαρη (γνωστό απ' τα βιβλία του γύρω απ' τους κοι- νωνικούς αγώνες των Ελλήνων στη Νότια Αφρική), που μίλησε για τις σχέσεις του Μ. Ν. Ράπη και της Γραφειοκρατίας.

Ξεχωρίσαμε, επίσης, τον Γιώρ- γο Καραμπελιά (που, έτσι κι αλλιώς, ξεχώρισε και μόνος του) από τους άλλους ομιλήτες, χάρη στην εθνικιστική υστερία που τον έχει καταλάβει την τελευταία δεκαετία.

Όπως ήταν αναμενόμενο (όχι, όμως, κι όπως είναι φυσικό), δεν βρέθηκε κανείς να τον γιαιουρώσει.

Η συζήτηση Κουτ - Ρουβά, στις 19/5/97 στην «πράσινη γραμ- μή» που χωρίζει στα δυο τη Λευκωσία, πυροδότησε ένθεν και ένθεν αντιδράσεις. Αντι- δράσεις αναμενόμενες, όχι όμως και φυσιολογικές.

Δεν μιλάμε μόνο για τις αντι- δράσεις των Γκριζών Λύκων (που επεχείρησαν να λυγίσουν τον Κουτ) και των - εξ ίσου - Γκριζών Μοτοσυκλε- στών (που τα έκαναν γης μα- διάμ στον ελληνικό τομέα). Μιλάμε και για τις αντιδράσεις ενός ολόκληρου εσμού σοβα- ροφανών πολιτικών και πολιτι- κών αναλυτών που έσπευσαν να λάβουν μέρος στον (τυπικά απροκήρυκτο) διαγωνισμό συγγραφής του καλύτερου σεναρίου πολιτικής φαντασίας (ή μάλλον φανταστικής πολιτι- κής) της χρονιάς.

Εννοούμε όλους εκείνους που, πίσω από τους δυο τραγουδι- στές, διέκριναν ...τους πράκτο- ρες της CIA, την Λέσχη Μπιλ- ντεπεργκ, τον διεθνή Σιωνι- σμό και δεν συμμαζεύεται.

Και, βέβαια, για τους ως άνω περιπούδασιους μελετητές και διδύσιτες της διεθνούς κατά- στασης, ο Ρουβάς κι ο Κουτ

δεν είναι παρά «πράκτορες» του ΟΗΕ (ελεγχόμενου απ' τους παραπάνω σκοτεινούς κύ- κλους), που εργάζονται για «τη δικαιοσύνη της Κύπρου» !

Φαίνεται, λοιπόν, πως οι πολι- τικοί κι οι πολιτικοί αναλυτές μας περνάνε για εντελώς πλι- θιούς ή πως οι ίδιοι διαθέτουν υπομηδενική νοημοσύνη και αντιληπτική ικανότητα.

Η Κύπρος - απ' όσο γνωρίζου- με - είναι κομμένη στα δυο, από τον Ιούλιο του 1974.

Μπορεί η ελληνική κι η ελλη- νοκυπριακή πλευρά, κι ακόμη ο ίδιος ο ΟΗΕ κι όλες οι χώ- ρες του κόσμου (εκτός της Τουρκίας) να μην «αναγνωρί- ζουν» την τουρκική «δημοκρα- τία» της Βόρειας Κύπρου, αυτό ωστόσο δεν εμποδίζει τους πάντες (ακόμη και την ελληνο- κυπριακή ηγεσία) να θεωρούν τον Ραούφ Νιενκιάς αυτό που είναι - δηλαδή, εκπρόσωπος της τουρκοκυπριακής πλευράς - και να διαλέγονται μαζί του.

Από το 1974, λοιπόν, οι δυ- νάμεις του ΟΗΕ έχουν παρεμ- βληθεί ανάμεσα στο βόρειο και το νότιο τμήμα του νησιού, εμποδίζοντας την διακίνηση ανθρώπων και αγαθών από και προς τον κάθε τομέα.

Από το 1974, κάθε επαφή ανάμεσα στις δυο κοινότητες (τηλεφωνική, τηλεγραφική, τα- χυδρομική κλπ.) έχει διακοπεί. Οι εφημερίδες της μιας πλευ- ράς δεν φτάνουν στην άλλη.

Όποιος περνάει την «πράσινη γραμμή», συλλαμβάνεται, δικά- ζεται, φυλακίζεται, ή απλώς πυροβολείται από τις αρχές της παραβιαζόμενης πλευράς, οι οποίες ελάχιστα ενδιαφέρονται για το αν αναγνωρίζονται ή όχι από τις αρχές της άλλης.

Ευτυχώς που υπάρχει και το Internet κι έτσι μπορεί κανείς να διαβάσει τουλάχιστον τους τίτλους των τουρκοκυπριακών εφημερίδων (φυσικά, περασμέ- νους από την κρισάρα των τουρκοκυπριακών αρχών και των τουρκικών δυνάμεων που «εγγυώνται» την «ανεξαρτησία» της ΤΔΒΚ), στη διεύθυνση : <http://www.trncwashdc.org>.

Είναι, λοιπόν, αδύνατον να δικοτομήσουν περισσότερο την ήδη δικοτομημένη Κύπρο ο Ρουβάς και ο Κουτ.

Αντίθετα, εκείνοι, που μπορούν να διευρύνουν το χάσμα ανά- μεσα στις δυο κοινότητες, είναι οι πολιτικοί (ένθεν και ένθεν), με τη βοήθεια των πολιτικών αναλυτών που προαναφέραμε. Πράγματι, οι προβλεπόμενες «λύσεις» του Κυπριακού είναι μόνο τρεις :

- α) Η επανένωση των δυο τμη- μάτων του νησιού.
  - β) Η διαίωση της κατάστασης, ως έχει.
  - και γ) Η οριστική αποκοπή του ενός τμήματος από το άλλο.
- Υπάρχει και μια τέταρτη, βέ- βαια, λύση, αυτή της βίαιης προσαρμογής του ενός τμήμα- τος από το άλλο. Κάτι τέτοιο, φυσικά, συνεπάγεται την πολε- μική εμπλοκή της Τουρκίας και της Ελλάδας, πράγμα που δεν είναι διαθεσιμότητες να επιτρέ- φουν ούτε οι ΗΠΑ, ούτε η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Όποιοδήποτε είναι γνωστό αυτοί που επιδιώκουν την Τρίτη λύση, δηλαδή τη λύση του πλήρους ιεματισμού της Κύ- πρου, με τη μορφή της «διπλής ένωσης». Δεν είναι παρά οι ένθεν και ένθεν Μποζκούρτ και Χρυσουγίτες.

Είναι γνωστοί κι αυτοί που αγωνίζονται για τη διαίωση της σημερινής κατάστασης : είναι αυτοί (ΗΠΑ, Ενωμένη Ευρώπη κλπ.) που πουλάνε (από όπλα μέχρι ανθρωπισμό) στις δυο πλευρές.

Είναι, τέλος, γνωστοί κι αυτοί που πασχίζουν για την επανέ- νωση του νησιού και την κα- τάρηση όλων των τεχνικών συνόρων που έχουν υψωθεί για να κρατήσουν τη μια κοινό- ττητα μακριά από την άλλη : είναι αυτοί που - άλλοι το λένε «αφέλεια», άλλοι το λένε «σθένος» - εξακολουθούν να πι- στεύουν ότι οι δυο κοινότητες μπορούν να συμβιώσουν, αφού τα όσα τις χωρίζουν είναι →

→ ελάχισια μπροστά στα όσα πς ενώνουν.

Φυσικά, χρειάζονται εκ μέρους μας κάποιες διευκρινίσεις :

1. Δεν πιστεύουμε στην αξία της «με κάθε θυσία» ερήνης.
2. Δεν πιστεύουμε στις καλές προθέσεις του ΟΗΕ. Κάθε άλλο...
3. Δεν πιστεύουμε πως οι πολιτικοί, οι διπλωμάτες κι οι στρατιωτικοί - έστω κι αν διαθέτουν πς καλύτερες δυνατότες προθέσεις (πράγμα που οπωσδήποτε δεν διαθέτουν) - μπορούν να συμβάλουν στην συμβίωση των δυο κυπριακών κοινοτήτων κι όχι απλά σε μια «κατάπαιση πυρός», σε κάποια «ένμην ανακακή», σε κάποια «λύση δι-, τρι- ή α-ζωνικού τύπου» (για τα τελευταία, τους έχουμε ικανούς, ξέρουμε ωστόσο πως αυτά δεν θα ικανοποιήσουν ούτε τους Τουρκοκύπριους, ούτε τους Ελληνοκύπριους).

Πιστεύουμε πως η ειρήνη προϋποθέτει την ελευθερία. Όπως η ελευθερία δεν «καρίζεται» και δεν «κατακλύεται», αλλά ΑΣΚΕΙΤΑΙ, έτσι και η ειρήνη δεν «δαρίζεται» από κανέναν διπλωμάτη, δεν «επιβάλλεται» από κανέναν στρατοκράτη, αλλά ΑΣΚΕΙΤΑΙ από ΛΑΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ που γνωρίζουν τι κερδίζουν απ' αυτήν.

Η διαδικασία είναι μακρόχρονη. Είναι όμως απλή και είναι η μόνη απολεσματική :

1. Οι άνθρωποι, που αποτελούν πς δυο κοινότητες της Κύπρου, συνειδητοποιούν πρώτα απ' όλα τους εαυτούς τους.
2. Έχοντας συνειδητοποιήσει τους εαυτούς τους, έχοντας δηλαδή αναλύσει και κατανοήσει πς ατομικές τους ανάγκες, επιδιώξεις και δυνατότητες, εντάσσονται στη μια, στην άλλη ή σε καμιά από πς δυο κοινότητες, ορθολογικά, με κριτήριο την

προώθηση των δικών τους ατομικών (οικονομικών, πθικών κλπ) συμφερόντων.

3. Εντασσόμενοι με τον τρόπο αυτό σε κάποια κοινότητα, μεταβάλλουν την κοινότητα αυτή, από «εθνική» σε ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΜΑΔΑ.
4. Συνειδητοποιούν, συνεπώς, και τον ΕΧΘΡΟ, δηλαδή όλους εκείνους που δεν προωθούν τα συμφέροντα των μελών των δυο κοινοτήτων, αλλά τα στενά προσωπικά τους συμφέροντα, συνδέοντάς τα με τα συμφέροντα ξένα, αν όχι εχθρικά, και προς πς δυο κοινότητες.
5. Έχοντας, λοιπόν, τα μέλη των δυο «εθνικών» ομάδων συνειδητοποιήσει τον ρόλο τους μέσα σ' αυτές και τον ρόλο των ομάδων μέσα στην κοινωνία και, άρα, έχοντας μεταβληθεί οι ομάδες από «εθνικές» σε κοινωνικές, σύντομα διαπιστώνουν, όχι μόνο ότι αντιμετωπίζουν τους ίδιους εχθρούς, αλλά και ότι μπορούν να τους αντιμετωπίσουν καλύτερα με πς δυνάμεις τους ενωμένες.
6. Ο αγώνας, λοιπόν, που διεξάγεται στο τουρκοκυπριακό τμήμα, για την απαλλαγή των Τουρκοκυπρίων από πς ντόπιες αρχές (που φορολογούν, δικάζουν, σκοτώνουν) κι από πς αρχές των τουρκικών δυνάμεων κατοχής, και ο αγώνας που διεξάγεται στο ελληνοκυπριακό για την απαλλαγή των Ελληνοκυπρίων από πς ελληνοκυπριακές αρχές (που φορολογούν, δικάζουν, σκοτώνουν) κι από πς ελληνικές αρχές (που, έστω και χωρίς άμεση κατοχή, τους επιβάλλουν έναν τρόπο ζωής που δεν είναι δικός τους), ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΣΥΝΤΟΝΙΖΟΝΤΑΙ.
7. Παράλληλη και τουλάχιστον εξ ίσου σημαντική με την προσέγγιση των δυο ομάδων στο επίπεδο του κοινού κοινωνικού αγώνα είναι και η προσέγγιση σε όλα τα άλλα επίπεδα : Στο επίπεδο το πολιτιστικό, όπου πρέπει

να τονίσουμε πως οι παραδόσεις των Τουρκοκυπρίων βρίσκονται πολύ κοντύτερα στις παραδόσεις των Ελληνοκυπρίων απ' ό,π στις παραδόσεις των κατοίκων της ηπειρωτικής Τουρκίας, όπως - αντίστοιχα - κι οι παραδόσεις των Ελληνοκυπρίων βρίσκονται πολύ κοντύτερα στις παραδόσεις των γετόνων τους απ' ό,π σ' αυτές των Ελλαδιτών (που, όπως είναι γνωστό, ποτέ δεν έπαψαν να αντιμετωπίζουν τους Ελληνοκύπριους με κάποια δόση ρατσισμού). Στο επίπεδο της τέχνης, όπου, βέβαια, μουσική, λογοτεχνία, εικαστικές τέχνες κλπ., εμπνέονται από την κοινότητα των βιωμάτων, την ομοιότητα των συνθηκών, την ταυτότητα των τόπων και των ιστορικών στιγμών. Στο επίπεδο, οπωσδήποτε, της εκμάθησης της γλώσσας του άλλου, όπου, όπως πολλή καρά μάθαμε την κίνηση κάποιων Τουρκοκυπρίων, που ζήτησαν από πς αρχές της κοινότητάς τους, ν' αρχίσει στα σχολεία η προαιρετική διδασκαλία των ελληνικών. Κάπ, που ευχόμαστε ν' αρχίσει - αντίστοιχα - και στον ελληνοκυπριακό τομέα, με την ίδρυση σχολών τουρκικών.

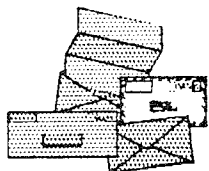
Δεν ξέρουμε, τέλος, αν ο Σάκης Ρουβάς απέβλεπε σε προσωπικό οικονομικό όφελος, όπως κατηγορείται από πολλούς. Και, για να πούμε την αλήθεια, δεν μας πολυενδιαφέρει, τη στιγμή που το ίδιο ακριβώς κάνουν κι όλοι οι υπόλοιποι «παράγοντες». Μας ενδιαφέρει πολύ περισσότερο το πού αποβλέπουν οι «μπ-παράγοντες».

Εκείνο που μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα, πάντως, είναι πως ΔΕΝ ΘΑ ΑΝΕΧΘΟΥΜΕ ΚΑΜΜΙΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΥΠ' ΟΨΗ ΤΗΣ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΝΤΙΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΩΝ, ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΡΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΛΑΩΝ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ, ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ ΚΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΩΝ ΠΟΥ ΖΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ. ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΑΝΕΧΘΟΥΜΕ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΚΑΜΜΙΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ, ΑΦΟΥ Η ΕΙΡΗΝΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΔΕΝ ΘΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΑΡΑ ΔΙΑΙΟΛΩΣΗ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΑΣΥΔΟΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΡΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΕΡΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΚΥΡΙΑΡΧΩΝ ΤΟΥΣ.

Ο ΥΠΙΑΡΚΤΟΣ «ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ» κατέρρευσε, επειδή ήταν μεν ΥΠΙΑΡΚΤΟΣ, δεν ήταν δε ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ. Και δεν ήταν ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ, επειδή ήταν ΚΡΑΤΙΣΤΙΚΟΣ και άρα ΑΝΤΙΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ. Όσο, λοιπόν, κι αν απαγόρευε στους ανθρώπους πς ανθρώπινες αδυναμίες, όσο κι αν ποινικοποιούσε τα ανθρώπινα ελαττώματα, όσο κι αν εκτελούσε τους παραβάτες, αυτές οι αδυναμίες έγιναν, τελικά, το ποτάμι που τον έπνιξε. Δυστυχώς, πολλοί είναι αυτοί που αρνούνται πεισματικά να κατανοήσουν πς παραπάνω απλούστατες αλήθειες... Π.χ., η Αλέκα Παπαρήγα, που έσπευσε να ζητήσει την «αμωρία» του Γιώργου Παπανδρέου, επειδή τόλμησε να ταχθεί υπέρ της αποποινικοποίησης της χρήσης ναρκωτικών ουσιών.

ΦΑΣΙΣΤΕΣ επιτέθηκαν εναντίον των μελών του μουσικού συγκροτήματος ΟΛΕΘΡΙΟ ΡΗΓΜΑ, στη διάρκεια συναυλίας στο Περιστέρι. ΩΣ ΕΔΩ ΚΑΙ ΜΗ ΠΑΡΕΚΕΙ ! ΚΑΤΑΛΛΑΒΑΙΝΟΜΑΣΤΕ;

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ

ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΑ

Α.- Συνεχίζονται οι πιέσεις των εφοπλιστών προς την κυβέρνηση για μείωση των οργανικών συνθέσεων των πλοίων με ελληνική σημαία ανάλογα με την χωρητικότητά τους . σε 5 -6-7 Έλληνες σύν ένα Έλληνα δόκιμο επιπλέον. Αν εφαρμοσθούν οι συνθέσεις αυτές οι θέσεις των Ελλήνων ναυτικών στα ποντοπόρα πλοία θα μειωθούν κατά 4000-5000 σύμφωνα με υπολογισμούς των εφοπλιστών. Ταυτόχρονα οι Εφοπλιστές ζητούν πληρωμή των ασφαλιστικών κρατήσεων των 5-9 Ελλήνων ναυτικών που θα μείνουν από το ελληνικό κράτος, επιδότηση των θέσεων εργασίας, και ΚΥΡΙΩΣ την διατήρηση του ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟΥ ΤΩΝ ΤΟΚΩΝ του καταθετιμένου και διακινούμενου μέσω ελληνικών τραπεζών συναλλάγματος (έμεινε αδιευκρίνιστο με το νόμο 2549/97 αρ10 παρ 7) καθώς και άρση των προβλημάτων που δημιουργεί το αρ15 του 2549/97 που προβλέπει 20% φόρο μεταβίβασης υπεραξίας μεταχών μη εισηγμένων στο χρηματιστήριο Αθηνών (είναι ασαφές εάν αφορά μόνο ελληνικές η και ξένες επιχειρήσεις και εάν επιβάλλεται σε μεταβιβάσεις που γίνονται στην Ελλάδα η και στο εξωτερικό μεταξύ κατοίκων η μη κατοίκων)

Οι πιέσεις των εφοπλιστών είναι εντονώτατες συνοδεύονται από συνεχείς ανακοινώσεις και δημοσιεύματα για την χαμένη ανταγωνιστικότητα του υπό ελληνική σημαία πλοίου και από διαγραφές κυρίως υπερηλίκων πλοίων από την Ελληνική σημαία. (138 έφυγαν το 1985 και 193 το 1986 ενώ γράφτηκαν στα ελληνικά ημελόγια 113 το 98 και 79 το 1996) που ανεβάζουν τον αριθμό των ανέργων ναυτικών (υπολογίζονται στους 8000 από την ΓΙΝΟ)

Β.- Βέβαια είναι προφανές ότι ο στόχος των εφοπλιστικών εκβιασμών και απαίτηση του τραπεζικού κεφάλαιου που τους χρηματοδοτεί είναι η μετατροπή της Ελληνικής σημαίας σε σημαία ευκαιρίας όπως χαρακτηρίζεται που θα τους παρέχει ασύδοτη εκμετάλλευση του ναυτεργατικού δυναμικού στο μέγιστο και τη σκέπη μιας κοινοτικής χώρας ώστε να είναι άνετη και η απορρόφηση κονδυλίων από την ευρωπαϊκή ένωση. Ταυτόχρονα η άλωση της Ελληνικής σημαίας με τους πολυάριθμους ναυτεργάτες θαναί η αρχή για να περάσουν τα μέτρα αυτά και στις υπόλοιπες κοινοτικές ναυτιλίες και να αποτελέσουν τον κανόνα στα πλαίσια της κοινότητας.

Για την ιστορία να τονισθεί ότι ίδια αιτήματα για την ανάκτηση της ανταγωνιστικότητας των πλοίων τους είχαν οι εφοπλιστές και το 1832.

Νά σημειώσουμε επίσης ότι κατά την τελευταία 20ετία οι θέσεις εργασίας των Ελλήνων ναυτικών μειώθηκαν κατά 70000 ενώ αυξήθηκαν ανάλογα οι αλλοδαποί.

Τό 1994 δούλευαν 24200 Έλληνες ναυτικοί και 9200 αλλοδαποί -στοιχεία που έχουν ήδη ανατραπεί κατά πολύ...

Τις τελευταίες βδομάδες στα πλαίσια των εφοπλιστικών εκβιασμών προς ΓΙΝΟ, ναυτικούς και κυβέρνηση πολλές ναυτιλιακές εταιρείες ξεκίνησαν εν ψυχρώ και κατά παράβαση ακόμα και της υπάρχουσας νομοθεσίας τις αντικαταστάσεις Ελλήνων ναυτεργατών με αλλοδαπούς. Σαν αντίδραση ξεκίνησαν από σωματεία μηχανικών και κατωτέρων πληρωμάτων μηχανής καταλήψεις στο γραφείο εύρεσης ναυτικής εργασίας συγκέντρωση και παρέα προς ΥΕΝ, που δεν φαίνεται να συγκινείται καθώς γνωρίζει ότι ελέγχει την πλειοψηφία των προέδρων στην ΓΙΝΟ και τα υπό την διοίκησή τους σωματεία.

Γ.- Τα παραπάνω εφοπλιστικά αιτήματα αν ικανοποιηθούν

- α) θα επιφέρουν πλήρη κατάρρευση του ΝΑΤ και πληρωμή του συνόλου των ασφαλιστικών κρατήσεων όσων ναυτικών απομείνουν από τον ελληνικό λαό-
- β) ππέταγμα στην ανεργία και στην εξαθλίωση χιλιάδων ναυτικών με τις οικογενειές τους με επιδόματα ανεργίας 35000 δρχ μηνιαίως και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για ένα εξάμηνο και μόνο. Και πάλι ο ελληνικός λαός θα πληρώσει τα σχετικά...
- γ) Για όσους απομείνουν στα πλοία θα εντατικοποιηθ ή δουλειά στο έπακρο με τις επιπλέον ευθύνες και τα πολλαπλά καθήκοντα που αναγκαστικά επιφορτίζονται ενώ θα μειωθούν δραματικά τα επίπεδα της ασφάλειάς τους σε όλους τους τομείς και κυρίως στις ώρες του κινδύνου καθώς ο ασυρματιστής δεν υπολογίζεται πλέον στις νέες συνθέσεις των πλοίων που προτείνουν οι εφοπλιστές (τα καθήκοντα της αντάπκρισης κινδύνου ανατίθενται στους άπειρους σαυτά τα θέματα αξιωματικούς γεφύρας, επιπλέον των 6σων ήδη έχουν, και στον ....Αγιο Νικόλαο)

συνέχεια στη σελίδα 19

Μια έκρηξη, που σημειώθηκε στις 12/4/97, σε διαμέρισμα της οδού Polibea της Μαδρίτης, οδήγησε την ισπανική αστυνομία στα ίχνη της ομάδας της ETA, Comando Madrid. Σύμφωνα με την αστυνομία, από το διαμέρισμα έφυγαν εσπευσμένα 4 άτομα, που αναγνωρίστηκαν από τα δακτυλικά τους αποτυπώματα που βρέθηκαν στο σπίτι. Πρόκειται για τους Ainhoa Múgica, Juan Antonio Olarra Guridi και την Γερμανίδα Renate Heike Schubert. Η ταυτότητα του 4ου ατόμου, δόθηκε στη δημοσιότητα αρκετές μέρες αργότερα (στις 19/4). Πρόκειται για τον Javier Abaunza Martínez.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες που διακείμενες η αστυνομία στον ισπανικό τύπο, ο Abaunza συμμετείχε στην εκτέλεση του δικαστή Rafael Martínez Emperador, στις 10 του περασμένου Φλεβάρη, οπότε - κατά την αστυνομία - «άφησε τα αποτυπώματά του σε πλαστική σακούλα μέσα στο αυτοκίνητο που είχαν χρησιμοποιήσει οι εκτελεστές και το οποίο βρέθηκε αργότερα, παγιδευμένο με εκρηκτικά, σε δρόμο της Μαδρίτης, κοντά στο γραφείο όπου εργαζόταν η Schubert».

Ο Abaunza ήταν γνωστός στην αστυνομία από το 1994, όταν - μια μέρα μετά τη σύλληψη του Félix Alberto López de la Calle (ή «Mobutu»), στελέχους της ETA, στη Γαλλία - Ισπανοί αστυνομικοί συγκροτήθηκαν με ομάδα της ETA (Comando Vizkaia) στην Lujua της Χώρας των Βάσκων.

Στη μάχη εκείνη σκοτώθηκε ο Ángel Irazabalbeitia, τραυματίστηκε ένας ertzaina (μπάσος της «αυτόνομης» βασκικής αστυνομίας), πιάστηκε ο Martín Carmona και διέφυγε (μάλιστα στη Γαλλία) ο Abaunza.

Η περίεργη «συνθήκη» του Abaunza (που από το 1994 ήταν καταζητούμενος, χωρίς η

αστυνομία να μπορεί να τον εντοπίσει), να αφήνει παντού τα αποτυπώματά του, δεν πέρασε απαρατήρητη από κάποιους δημοσιογράφους, που - έστω κι αν δεν το λένε ξεκάθαρα - αφήνουν να εννοηθεί ότι δεν πολυπιστεύουν τις αστυνομικές ανακοινώσεις.

Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις αυτές, οι 4 της οδού Polibea εγκατέλειψαν τη Μαδρίτη, προς άγνωστη κατεύθυνση, με ένα αυτοκίνητο με γερμανικές πινακίδες, που το «ετόπισαν» κάποιοι αστυνομικοί σ' ένα κωριό και «τους φάνηκε ύποπτο, επειδή σ' αυτό επέβαιναν πολλά άτομα»...

Οι γελοιότητες αυτές «υποψίες» των αστυνομικών προκάλεσαν κυριολεκτική υστερία στο αρμόδιο υπουργείο εσωτερικών της Ισπανίας και στον υπουργό Mayor Oreja, που έσπευσε να ζητήσει τη «συνδρομή των γερμανικών αντιπροσωπικών οργάνων», με αποτέλεσμα να συλληφθεί, στις 15/4/97 στο Wiesbaden, ο οδηγός του «υπόπτου» αυτοκινήτου, Fritz Gary Siemund.

Τέσσερις μέρες, αργότερα, στις 19/4/97, εκδίδει νέα ανακοίνωση, που μεταδίδεται από τα ΜΜΕ. Σύμφωνα μ' αυτήν, «... δεν αποκλείεται, οι τρομοκράτες να μην έχουν φύγει, αλλά να κρύβονται στην περιοχή της Μαδρίτης. Όσοι έχουν νοικιάσει διαμερίσματα σε Γερμανούς, παρακαλούνται να επικοινωνήσουν με το πλήρωμα (δαρεάν) της αντιπροσωπικής υπηρεσίας, 900-100091, με το 091 (τηλεφωνικό κέντρο της αστυνομίας) ή με το 062 (τηλεφωνικό κέντρο της Guardia Civil)».

Επίσημη επίσκεψη στην Ουγγαρία πραγματοποιήσε ο πρόεδρος της Κροατίας, Franjo Tudjman στις 21/4/97.

Η επίσκεψη, καθαρά «εθιμοτυπική» (αν και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στην Κροατία, όπως και στην Βοσνία - Ερζε-

γοβίνα, ζει μια πολυάριθμη ουγγρική μειονότητα), δεν θα αποτελούσε «είδηση» και δεν θα περνούσε ούτε στα «φιλάτων εφημερίδων, αν στην διάρκεια της δεν συνέβαινε το παρακάτω επεισόδιο :

Λίγο πριν φτάσει ο Κροάτης πρόεδρος στη Βουδαπέστη, 5 άντρες της προσωπικής του ασφαλείας έφταναν στην ουγγρική πρωτεύουσα και στάθμευαν το αυτοκίνητό τους, μια BMW, έξω από το κτίριο της κροατικής πρεσβείας.

Μπήκαν μέσα για να συνεννοηθούν με τους αρμόδιους σκεπκά με το πρόγραμμα της επίσκεψης και, σε μισή περίπου ώρα, βγήκαν για να πάνε να παραλάβουν τον Tudjman.

Το αυτοκίνητο, όμως, είχε κάνει φτερά ! Μαζί του είχε εξαφανιστεί ο οπλισμός των ασφαλιτών, τα αλεξίσφαιρα γιλέκα τους, οι βαλίτσες τους, τα διαβατήρια και οι ταυτότητές τους !

Σύμφωνα με τις πληροφορίες μας, η νύφη θα την πληρώσει ο Ούγγρος αστυνομικός που φρουρούσε εκείνη την ώρα το κτίριο της κροατικής πρεσβείας και ο οποίος έχει ήδη παραπεμφθεί σε ένορκη διοικητική εξέταση...

Πασκαλιάτικες ήταν οι τελευταίες μέρες του Απριλίου κι οι πρώτες μέρες του Μάη. Ίσως αυτό το «κροατικό κλίμα» των ημερών να ευθύνεται για το ότι οι μέρες αυτές ήταν και μέρες... ΣΥΓΓΝΩΜΗΣ.

Πρώτη, χρονολογικά, ήταν η συγγνώμη που ζήτησε το γερμανικό κράτος (δια του προέδρου του, Herzog) από το ισπανικό, για την πριν από 60 χρόνια ισοπέδωση της βασκικής πόλης Gernika από τα βομβαρδιστικά της Luftwaffe, που στον εμφύλιο πόλεμο της Ισπανίας έβλεπε, εκτός από την βοήθεια που προσέφερε στον Φράνκο, και μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να

δοκιμάσει τα νέα της όπλα και τις νέες της τακτικές.

Στις 26 Απριλίου του 1937, η γερμανική αεροπορία εφάρμοξε, λοιπόν, για πρώτη φορά στην ιστορία, την τακτική της terrichbombardierung, δηλαδή του «βομβαρδισμού τάπητος». Με άλλα λόγια της πλήρους ισοπέδωσης μιας πόλης με τις βόμβες αλληπαλλήλων κυμάτων βομβαρδιστικών αεροσκαφών.

Μέσα σε διάστημα λιγότερο από τρεις ώρες, από την Gernika δεν είχε απομείνει παρά ένας σωρός συντρίμια ανάκατα με ανθρώπινα πτώματα, φρικτό μνημείο της κληρικτικής θρησκείας, που απαθανάτιστηκε στον πασίγνωστο πίνακα του Pablo Picasso.

Η γερμανική συγγνώμη (που προτάθηκε στη γερμανική βουλή και εγκρίθηκε τελικά παρά τη λυσσαλέα αντίδραση κάποιων σκληροπυρηνικών χριστιανοδημοκρατών) εκφράστηκε στη διάρκεια ειδικής τελετής που διοργανώθηκε στην Gernika από τον Γερμανό πρεσβευτή στη Μαδρίτη, Henning Wegener, ο οποίος διάβασε το ακόλουθο μήνυμα του προέδρου Roman Herzog : «Στις 26 Απριλίου 1937, η Gernika έπεσε θύμα μιας αεροπορικής επίθεσης του σμήνους της Λεγαόνας Κόνδωρ, που μετέφερε το όνομα αυτής της πόλης σε συνώνυμο μιας πολεμικής αβιφίδας ενέργειας εναντίον ενός αμάχου πληθυσμού που έγινε θύμα των προμερών αγριότητων. Η μέρα της Gernika και ο ανθρώπινος πόνος που συμβολίζει αυτό το όνομα, αποτελούν από τότε τμήμα της συλλογικής μνήμης των λαών μας.

Εξήντα χρόνια μετά τον βομβαρδισμό, έχουν μεγαλώσει νέες γενιές. Εσείς, όμως, τα θύματα της επίθεσης, εξακολουθείτε να έχετε χαραγμένη στην καρδιά σας την ανάμνηση εκείνης της ημέρας και των συνεπειών της.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Για σας, εξακολουθεί να είναι παρόν αυτό που για τους περισσότερους από μας είναι παρελθόν, μολονότι κι οι δυο μας θα πρέπει να νοιώθουμε θλίψη για τη δυστυχία που κτύπησε τη Γερμάνια.

Θέλω να θυμηθώ αυτό το παρελθόν και να αναγνωρίσω ρητά την ευθύνη των γερμανικών αεροσκαφών που ενεπλάκησαν. Σε σας που επιβίωσατε από την επίθεσης, που μαρτυρείτε τη φρίκη που ζήσατε, απευθίνω, με την ευκαιρία της επετείου, το μήνυμα συλλυπητρικών και θλίψης.

Ανακαλώ στη μνήμη εκείνους τους ανθρώπους που, εκείνη τη μέρα στη Γερμάνια, θρυμματίστηκε κάθε ευτυχία της ζωής τους, χάθηκε η οικογένειά τους, κατασιράφηκε το σπικτό τους, ληστεύθηκε η γειτονιά τους. Συμμερίζομαι μαζί σας τον θρήνο για τους νεκρούς και τους τραυματίες. Σε σας, που κουβαλάτε ακόμη μέσα σας τις πληγές του παρελθόντος, προσφέρω το ανοικτό κέρι μου και σας παρακαλώ να συμπιλιωθείτε.

Ανάμεσα στα 1.000 περίπου άτομα που είχαν συγκεντρωθεί φέτος στην Γερμάνια, βρίσκονταν και 150 επιζώντες του βομβαρδισμού της 26/4/1937.

Δευτέρα, 26 Απριλίου 1937.

Ήταν η μέρα που γινόταν το παζάρι. Κατά τις τέσσερις και μισή, το απόγευμα, τέσσερα βομβαρδιστικά Heinkel 111, δυο σπίντ Junker 52 και δυο σχηματισμοί καταδιωκτικών Messerschmidt, συνολικά 43 αεροπλάνα αποσπασμένα στη Λεγεώνα Κόνδωρ που

είχε σταλεί από το Χίτλερ για να βοηθήσει τον Φράνκο, έρριξαν στην Γερμάνια όχι λιγότερα από 10.000 κιλά εκρηκτικών βομβών, τις ισχυρότατες βομβες-νάρκες SC 250

και άλλα 30.000 κιλά βομβών εμπρηστικών που ισοπέδωσαν τα πάντα

Τα καταδιωκτικά, πετώντας σε χαμηλό ύψος, υδραυλιοβολούσαν τους κατοίκους που έφευγαν τρομοκρατημένοι στη ρεματιά του ποταμού και στα γύρω υψώματα.

Η επίθεση ξεκίνησε με την εμφάνιση ενός μόνο βομβαρδιστικού Heinkel 111, που έρριξε τις βομβες του στον αεροδρομικό σταθμό του χωριού.

Όταν αυτή η επίθεση τέλειωσε, οι κάτοικοι βγήκαν από τα καταφύγια. Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκαν τα υπολοιπα αεροπλάνα της Λεγεώνας Κόνδωρ.

Οι στόχοι είχαν προσπελαστεί με μεγάλη προσοχή. Η επίθεση άρχισε απ' τα ανατολικά, από την Casa de las Juntas, όπου το μόνο που έμεινε όρθιο ήταν το ιστορικό δέντρο, σύμβολο των ελευθεριών της Χώρας των Βα-

σκών.

Επί τρεις ώρες, κάθε 20 λεπτά, έρχοταν και νέο κύμα ναζιστικών αεροπλάνων.

Από την ΕΙΡΑΤς, 29/4/97

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΧΙΤΛΕΡΙΚΗΣ ΚΤΗΝΟΛΙΑΣ ΗΤΑΝ : 2.000 ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΙ 1.000 ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ.

Δεύτερη συγγνώμη ήταν εκείνη που ζήτησε και πάλι το γερμανικό κράτος, αυτή τη φορά από το τσέκικο.

Στις 29/4/97, ο πρόεδρος της Γερμανίας, Roman Herzog, εμφανίστηκε στην Πράγα και, μιλώντας στη διάρκεια κοινής συνεδρίασης της τσεκικής βουλής και γερουσίας, ζήτησε από τον τσεκικό λαό να συγχωρήσει τους Γερμανούς για τα εγκλήματα που διέπραξε εναντίον του το χιτλερικό καθεστώς.

Φυσικά, στο λόγο του, ο Herzog έσπευσε να τονίσει στους Τσέκους τα «καλά της Ευρωπαϊκής Ένωσης» και να υπογραμμίσει πως «με τη βοήθεια της Γερμανίας, σύντομα η Τσεχία θα γίνει μέλος της Ε.Ε.».

Τρίτη, τέλος, ήταν η συγγνώμη που ζήτησε από τους Αφρο-Αμερικανούς ο πρόεδρος των ΗΠΑ Bill Clinton, την 1/5/97, απολογούμενος για την χρησιμοποίηση των αφρικανικής καταγωγής Αμερικανών πολιτών, ως παραματοζώνων, από τις αμερικανικές ένοπλες δυνάμεις, τη CIA, το FBI και τις υπόλοιπες υπηρεσίες της καπιταλιστικής μητρόπολης, που δεν δίστασαν να ψεκάσουν με χημικά και βιολογικά παρασκευάσματα ολόκληρες γειτονιές μαύρων ή να αναγκάζουν μαύρους κρατούμενους να υποβάλλονται σε

«πρωτοποριακές» ιατρικές θεραπείες, για «το καλό της επιστήμης», όπως λέγεται στις μέρες μας η έρευνα για την ανάπτυξη νέων όπλων.

(Από τις ελληνικές εφημερίδες, η μόνη που είδαμε να γράφει κάτι σχετικό ήταν η Αθηναϊκή).

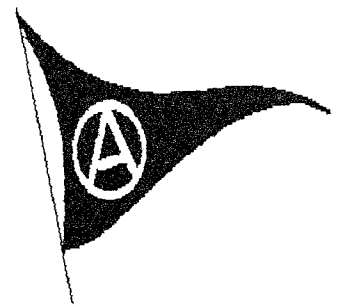
Οποσδήποτε δεν είναι απλή σύμπτωση το γεγονός πως λίγες μέρες πριν την παραπάνω αίτηση συγγνώμης του Clinton, υπογραφόταν από καμιά πενήντα κάρτες η περίφημη συνθήκη για την «απαγόρευση των χημικών όπλων».

Κάθε φορά, λοιπόν, που υπογράφεται κάποια τέτοια συνθήκη - για τον «περιορισμό των πυρηνικών», για τον «περιορισμό των στρατηγικών» κλπ. όπλων - δεν μπορούμε να μην αγανακτούμε με την υποκρισία των κρατούντων και, πολύ περισσότερο με την - λίκν ε-πικώς - ευπιστία των κρατουμένων, που σπεύδουν να καιρείσουν την υπογραφή των συνθηκών αυτού του είδους ως «ένα ακόμη βήμα για την εδραίωση της παγκόσμιας ειρήνης»!

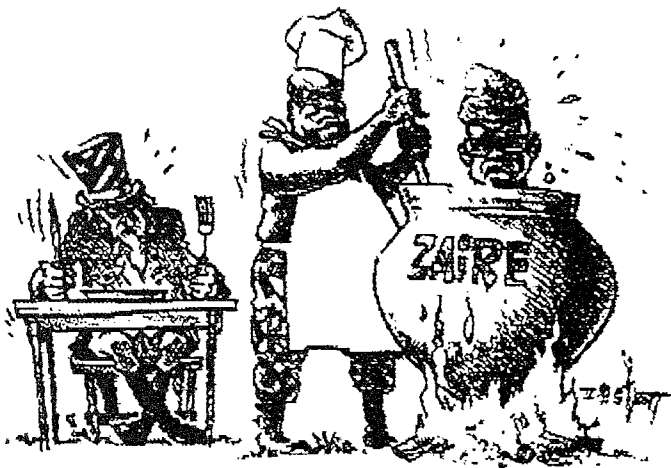
Ε, Όχι !!!

Αυτού του είδους η «ευπιστία» αγγίζει όχι απλώς τα όρια της βλακείας, αλλά τα όρια του εγκλήματος : του εγκλήματος που συγκαλύπτει την πανάρχαια αλήθεια :

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΔΕΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ ΤΗ ΒΙΑ, ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗ ΜΟΝΟΠΩΛΗΣΕΙ.

Χαρακτηριστικότετη η «γελιογραφία» του Berndt A. Skott στη γερμανική Die Welt της 12/5/97. Ο αρχηγός των ανταρτών του Ζαΐρ, Laurent Kabila, μαγαρεύει στο καζάνι τον δικτάτορα στρατηγό Mobutu Sese Seko, ενώ ο θείος Σαμ περιμένει να τον σερβίρουν.

Δυο παρατηρήσεις :

1) Το θέμα προκαλεί κάθε άλλο παρά το γέλιο και 2) Πουθενά δεν διακρίνεται η ευθύνη των Ευρωπαϊκών κυβερνήσεων (ιδιαίτερα της γαλλικής) στις τραγικές εξελίξεις που σημειώνονται στην πλουσιότερη χώρα της Κεντρικής Αφρικής που, συμπαρωματικά (!), διαθέτει κι ένα απ' τα χαμηλότερα κατά κεφαλή εισοδήματα της περιοχής.

Εικοσιένα δισεκατομμύρια δολάρια θα επενδύσει στο Ζαΐρ η αμερικάνικη μεταλλευτική εταιρία American Mineral Fields Inc., εκπρόσωπος της οποίας προέβη στις 9/5/97 σε σκεπτική ανακοίνωση, ύστερα από συνάντηση που είχε με εκπροσώπους της «Συμμαχίας των Δημοκρατικών Δυνάμεων για την Απελευθέρωση του Κονγκό (Ζαΐρ)», δηλαδή με τους αντάρτες του Kabila, στο Λουμούνγκισι, δεύτερη σε μέγεθος πόλη της χώρας, που έχει ήδη απελευθερωθεί από τις κυβερνητικές δυνάμεις του δικτάτορα Mobutu, περνώντας στον έλεγχο του επίσης δικτατορικών τάσεων ανιπαύλου του.

Πούλησαν, λοιπόν, οι ΗΠΑ (αφού - όπως είναι γνωστό - οι ιδιωτικές αμερικανικές επιχειρήσεις ταυτίζονται με την

κυβέρνηση κι αφού η εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ δεν είναι παρά η οικονομική πολιτική των κεφαλαιοκρατών τους) τον μέχρι τώρα προστατευμένο τους δικτάτορα Μομπούτου στον καινούριο τους εννοούμενο, τον Καμπιλά.

Στις 16/5/1997, λοιπόν, ο Μομπούτου ανακοίνωσε επίσημα την παραίτησή του από το «προεδρικό αξίωμα του Ζαΐρ» και, λίγα λεπτά αργότερα, έπαιρνε το αεροπλάνο για το Μαρόκο (τη χώρα που όρισαν οι ΗΠΑ για κατοικία του από 'δω και πέρα).

Ενοχλήθηκε - και μάλιστα πολύ - η κυβέρνηση των ΗΠΑ από την επίσημη επίσκεψη του Μουαμάρ Καντάφι, ηγέτη της «λιβυκής ιταμαχιρίας», στο Νίγηρα και στη Νιγη-

ρία, στις 8 του Μάη. Αρχικά, το πρόγραμμα της περιοδείας περιλάμβανε και επίσκεψη στη Νότια Αφρική, που όμως δεν πραγματοποιήθηκε, ύστερα από την άμεση κινητοποίηση της αμερικάνικης διπλωματίας. Ο δικτάτορας της Λιβύης συναντήθηκε με τον δικτάτορα του Νίγηρα, ανταγματάρχη Μάινασάρα, και με τον δικτάτορα της Νιγηρίας, στρατηγό Αμπάτσα.

Πάντως, αυτό που ενόχλησε τον «δημοκράτη, μη-στρατιωτικό και εκλεγμένο πρόεδρο» Κλίντον δεν ήταν η στρατιωτικοδικτατορική ιδιότητα των πρώτων, αλλά το ότι «περιφρόνησαν το εμπάργκο που έχει επιβάλει ο ΟΗΕ στις πτήσεις αεροπλάνων από και προς τη Λιβύη», με αφορμή την υπόθεση της πτώσης ενός αμερικανικού αεροπλάνου στο Lockerbie της Σκωτίας, για την οποία οι Αμερικανοί κατηγορούν τη Λιβύη, μολονότι υπάρχουν αρκετά στοιχεία που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι εκείνοι, που τοποθέτησαν, το 1988, τη βόμβα στην πτήση 103 της Pan Am, δεν ήταν Λίβυοι, αλλά Αμερικανοί πράκτορες του FBI...

Παρόμοιο εμπάργκο έχει επιβάλει ο ΟΗΕ και στο Νίγηρα, τον οποίο οι Γάλλοι θεωρούν υπεύθυνο για την τοποθέτηση βόμβας σε γαλλικό αεροπλάνο της εταιρίας UTA, το 1989.

Τέλος, η Νιγηρία βρίσκεται κι αυτή υπό καθεστώς εμπάργκο (από τον ΟΗΕ και τη Βρετανική Κοινοπολιτεία), λόγω των παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στις οποίες προβαίνει το δικτατορικό καθεστώς της (φυσικά, εννοούν το δικτατορικό καθεστώς του Αμπάτσα κι όχι το προηγούμενο δικτατορικό καθεστώς του Μπαμπαγκίντα).

Ο Κλίντον, λοιπόν, που έβγαλε «δημοκρατικά συράκια», έβαλε τον πρεσβευτή των ΗΠΑ στον ΟΗΕ, Bill Richardson, να «εκφράσει» στον διεθνή οργα-

νισμό «τις ανησυχίες της χώρας του για την περιφρόνηση που δείχνουν η Λιβύη, ο Νίγηρ κι η Νιγηρία προς τις αποφάσεις του ΟΗΕ».

Υπερασπιστής, λοιπόν των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ο Κλίντον;

Οι μηχανισμοί διαφήμισης (κρατικοί και ιδιωτικοί), βέβαια, των ΗΠΑ πασχίζουν, με νύκια και με δόντια, να μας δώσουν την εικόνα ενός χαμογελαστού (μέχρις αγκυλώσεως) ανθρώπου, που δεν σκέπτεται παρά τους «καπνένους τους ιρσοκοσμικούς και τα δικαιώματά τους».

Δυστυχώς, δεν τους διαφεύδουν μόνο τα εκατομμύρια των εξαθλιωμένων τριτο- και τεταρτοκοσμικών που ζούν στις τράγες της Νότιας Αμερικής, της Ασίας και της Αφρικής, πλάι στα μεγαλοπρεπή ανάκτορα των πολυεθνικών και δίπλα στα υπερφρούρια των στρατιωτικών βάσεων των ΗΠΑ..., δεν τους διαφεύδουν μόνο οι δεκάδες Κούρδοι που δολοφονούνται καθημερινά από τα χέρια των οργάνων της αμερικανόδουλης εξουσίας της Τουρκίας - χέρια που κρατούν όπλα made in USA -, ή οι 14 αντάρτες που δολοφόνησαν οι κασάπδες του Περού, με τις ευλογίες της Ουάσιγκτον (και της Βόνηης)...

Τους διαφεύδουν και τα καθημερινά γεγονότα στην ίδια τη μητρόπολη του καπιταλισμού. Στην προηγούμενη σελίδα, π.χ., είδαμε πως ο Κλίντον περίμενε χρόνια ολόκληρα για να «καθαρίσει» την ιστορία της αμερικάνικης εξουσίας με μια συγγνώμη που απύθνησε στους 399 αφρικανικής καταγωγής Αμερικανούς, στους οποίους η αμερικανική κυβέρνηση κορήνησε... ΟΧΡΑ ΣΠΕΙΡΟΧΑΠΗ (κοινώς σύφιλη), μόνο και μόνο για να δοκιμάσει επάνω τους κάποιες «νέες θεραπευτικές

→→→

μεθόδους», που τελικά αποδείχθηκαν αναποτελεσματικές (πάνω από 250 «παραματόζωα» πέθαναν, αφού προηγουμένως μετέδωσαν την αρρώστια σε 5.500 γυναίκες, παιδιά και γκαστούς τους) και που - ακόμη κι αν πετύχαιναν - δεν επρόκειτο να χρησιμοποιηθούν παρά για τον εμβολιασμό των Αμερικανών στρατιωτών που υπηρετούσαν τα υπερπόντια συμφέροντα των ΗΠΑ στις άλλες «υπανάπτυκτες και ανθυγιεινές πλείουσες».

Η υπόθεση δεν αποκαλύφθηκε φέτος. Είχε έρθει στο φως της δημοσιότητας, ήδη από το 1972, χάρη σε ένα άρθρο που είχε μεταδοθεί από το Associated Press. Το άρθρο, φυσικά, «πνίγηκε» από την λογοκρισία (όχι την κρατική, αλλά την παροικιακή «αυτολογοκρισία» των Αμερικανών δημοσιογράφων). Όσα από τα 6.000 θύματα του «παραμάτου» (που είχε διεξαχθεί το 1933) επιζούσαν, μοιράστηκαν μια αποζημίωση 10 εκατομμυρίων δολλαρίων και η ιστορία ξεχάστηκε, για να τη θυμηθεί τελικά πριν μερικές εβδομάδες ο χαμογελαστός υπερασπιστής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων...

Κατάλογο προγραμών, στον οποίο περιλαμβάνονταν όλα τα κυβερνητικά σιλέκη της Γουατεμάλας, είχε συντάξει η CIA στα μέσα της 10ετίας του 1950. «Ανακαλύφθηκε» κι αυτό, στις 28 του φετινού Μάη... Σύμφωνα με τα ειδοσεογραφικά πρακτορεία, η «ανακάλυψη» οφείλεται στο «κελάδημα» ενός πρώην πράκτορα, που - μεταξύ άλλων - είπε πως η «υπηρεσία» είχε συγκεντρώσει για την Γουατεμάλα πληροφορίες που κάλυπταν περισσότερες από 180.000 σελίδες!

Η γενοκτονία των Κούρδων συνεχίζεται, με αμετάβλητους ρυθμούς από τα τουρκικά στρατεύματα, που - για μια ακόμη φορά - έχουν εισβάλει στο κουρδικό έδαφος του Βορείου Ιράκ. Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς; Την πλήρη αναισθησία της τουρκικής κυβέρνησης; Την πλήρη αδιαφορία του ΟΗΕ; Ή την «έκθεση του υπουργείου εξωτερικών των ΗΠΑ για την τρομοκρατία, το 1996» (που δόθηκε στη δημοσιότητα τον περασμένο Απρίλη), στην οποία τα τσιράκια του Κλίντον χαρακτηρίζουν το PKK ως την «πιο επικίνδυνη τρομοκρατική οργάνωση» της χρονιάς που πέρασε;

Απαγορεύεται, με νόμο που ψηφίστηκε στις αρχές του Μάη, στους πολίτες του Ζιμπάμπουε να τραγουδούν τον ...εθνικό ύμνο της χώρας τους, παρά μόνο στις περιπτώσεις που ρητά ορίζονται από τον ίδιο νόμο. Οι παραβάτες απειλούνται με τσουκτερά πρόστιμα... Στην απολογική έκθεση του νόμου, τα μέτρα δικαιολογούνται από την παρατηρούμενη «κατάχρηση» του ύμνου: πολλοί Ζιμπάμπουανοί, όποτε πάνε οι μπάτσοι να τους συλλάβουν αρχίζουν να τραγουδούν τον εθνικό ύμνο, αναγκάζοντας έτσι τα όργανα της τάξης να στέκονται προσοχή, ενώ - φυσικά - οι απειλούμενοι να συλληφθούν το βάζουν στα πόδια.

Προτίμησαν τον θάνατο έξη τουλάχιστον νεαρά κορίτσια (12-16 ετών) στην Αιθιοπία, όταν οι γονείς τους, ακολουθώντας την παράδοση, τα υποχρέωσαν να παντρευτούν υπερήλικες θείους και ξαδέλφους τους (70-80 ετών). Σύμφωνα με το Παναφρικανικό Πρακτορείο Ειδήσεων, που μετέδωσε την είδηση πριν δυο εβδομάδες, άλλα απ' τα κορίτσια κρεμάστηκαν, άλλα πήδηξαν σε ποτάμια και 2 αυτοπυροβολήθηκαν. Στο μεταξύ, οι αρχές της «νέας» Αιθιοπίας συνεχίζουν τη δική των 12.000 περίπου στελεχών της μαρξιστικής κυβέρνησης του Μενγκίστου,

που, παρά τον δικτατορικό της χαρακτήρα, είχε πάρει αυστηρά μέτρα για την κατάργηση του εθίμου του γάμου ανηλίκων.

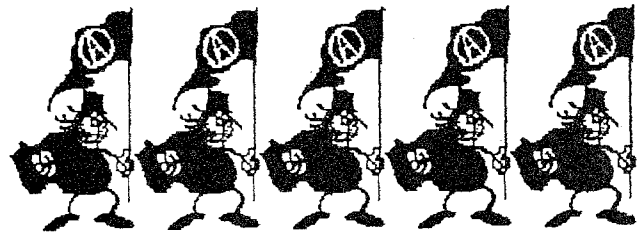
Με γενοκτονία απειλούνται και οι Ταμίλ. Από τις 15/5/97, πολεμικά πλοία κι αεροπλάνα της Σρι Λάνκα βομβαρδίζουν αδιάκοπα το Εελάμ. Οι μέχρι τώρα πληροφορίες μιλούν για χιλιάδες νεκρούς...

«Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό» είναι από τις 19/5/97 η νέα ονομασία του Ζαίρ, μετά την επικράτηση του Laurent Kabila.

Καλές είναι βέβαια οι νέες ονομασίες, εκείνο, που θα πρέπει, ωστόσο, να μας απασχολήσει, είναι το περιεχόμενο. Πάντως, εμείς, αν συμμετείχαμε στη «Συμμαχία των Δημοκρατικών Δυνάμεων του Κονγκό», θα φοβόμασταν να συμμετάσχουμε σε όποια σύσκεψη στελεχών διοργάνωνε, ευδεχομένως, ο Kabila... Η ιστορία του Μενγκίστου Χαϊλέ Μαριάμ στην Αιθιοπία είναι ακόμα πρόσφατη...

Τα όπλα δεν έχουν κاپαιεθεί ακόμη στην Αλβανία. Ποιός μπορεί να πιστεύει ότι τα πάντα τελειώνουν με τις εκλογές της 29/6/97;

Με εκλογές, πάντως, δεν ασχολούμαστε. Ιδιαίτερα με εκλογές αγγλογαλλικές...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ
(No. 54, τεύχος 138)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Φ	Ο	Ρ	Ο	Λ	Ο	Γ	Ι	Κ	Η
2	Ω		Σ	Τ	Ο			Κ		Λ
3	Ρ	Κ		Ε	Υ	Ξ	Ε	Ι	Ν	Ο
4		Ρ	Α		Ν		Ν	Α	Τ	
5	Κ	Α	Ρ	Α	Τ	Ε		Κ	Ο	Α
6	Α	Τ	Ε	Ν	Ε	Ο	Σ		Λ	Μ
7	Σ	Ι	Μ		Μ		Ο	Ρ	Γ	Η
8	Π	Δ		Μ	Η		Φ	Ω	Κ	Ο
9	Α	Ι	Σ	Ε		Γ	Α	Μ	Ω	Ν
10	Ρ	Α	Β	Α	Σ	Ο	Λ		Φ	

Η τρομοκρατία συνεχίζεται...

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Πριν εξετάσουμε, όμως, κάποιες από αυτές τις «αντι-τρομοκρατικές υπηρεσίες του State Department, θα πρέπει να επιστήσουμε την προσοχή του αναγνώστη σε κάποιες ιδιαιτερότητες που παρουσιάζουν οι υπηρεσίες αυτές, σε σχέση με τις άλλες ομοειδείς τους : Οι «αντι-τρομοκρατικές υπηρεσίες του υπουργείου εξωτερικών είναι αυτές που, εκτός των άλλων, αναλαμβάνουν κατά κύριο λόγο (όχι, ωστόσο, αποκλειστικά)

τον συντονισμό των αμερικανικών υπηρεσιών με τις αντίστοιχες υπηρεσίες των υπολοίπων χωρών.

Στο σημερινό τεύχος, θα ασχοληθούμε με τρεις τέτοιες υπηρεσίες : Το «Γραφείο Διπλωματικής Ασφαλείας» (Bureau of Diplomatic Security ή BDS), το «Γραφείο του Συντονιστή για την Αντιτρομοκρατία» (Office of the Coordinator for Counterterrorism ή OCC) και το «Συμβούλιο Υπερπόντιας Ασφαλείας» (Overseas Security Advisory Council ή OSAC).

Θ' αρχίσουμε την περιήγησή μας από το OSAC που παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον επειδή δεν αποτελεί μια «υπηρεσία» του υπουργείου με την στενή έννοια του όρου (μολονότι ελέγχεται άμεσα από το State Department), αλλά, όπως το λέει και το όνομά του, είναι ένα «συμβουλευτικό συμβούλιο», στο οποίο εκτός από φορείς της αμερικανικής διοίκησης, συμμετέχουν συνδικαλιστικοί φορείς και κάποιες ιδιωτικές εταιρίες.

OVERSEAS SECURITY ADVISORY COUNCIL

Το OSAC ιδρύθηκε το 1985, με πρωτοβουλία του State Department, «για να ευθαρρύνει την ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ αμερικανικών εταιριών που αναπτύσσουν υπερπόντιες δραστηριότητες και της αμερικανικής κυβέρνησης. Από την εποχή εκείνη, το OSAC έχει εξελιχθεί σε μια κοινή επιχείρηση που σημαίνει εξαιρετικές επιτυχίες κι αποτελεί ένα δυναμικό όχημα για την επιτυχή συνεργασία σε θέματα ασφαλείας.

Ως μέρος αυτής της συνεκούς προσπάθειας, το OSAC έχει προχωρήσει σε μια σειρά εκδόσεων που αποβλέπουν στην παροχή βοήθειας προς τον ιδιωτικό τομέα των ΗΠΑ για να αντιμετωπίσει, πέρα από τους ωκεανούς, κάθε ασφαλείακή πρόκληση. Η τελευταία έκδοση, με τίτλο **Personal Security Guidelines for the American Business Traveller Overseas** (Οδηγίες Προσωπικής Ασφαλείας για τον Αμερικανό Επιχειρηματία Ταξιδιώτη στις άλλες Ηπείρους), αποβλέπει στην παροχή εξειδικευμένων οδηγιών για την ασφάλεια των Αμερικανών που ταξιδεύουν στο εξωτερικό για επιχειρηματικούς λόγους.

Οι αποτελεσματικές προφυλάξεις στον τομέα της ασφαλείας απαιτούν την συνεχή και συνειδητή αντίληψη του περιβάλλοντος του καθενός καθώς και της ανάγκης να αναπτύξει την σύνεση, την κρίση και την κοινή λογική του. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό στην περίπτωση που ο ταξιδιώτης θα πρέπει να προσαρμοσθεί σε νέους πολιτισμούς, έθιμα και νόμους. Η προσωπική ασφάλεια δεν

μπορεί να αναβληθεί σε άλλους. Είναι ευθύνη του καθενός μας, καθώς προωθούμε τα αμερικανικά οικονομικά και εμπορικά συμφέροντα σ' όλα τα σημεία του πλανήτη...».

Με τα παραπάνω λόγια (στον πρόλογο των «Οδηγιών»), ο Warren Christopher (υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ μέχρι το τέλος του 1996) αναφερόταν

στο ρόλο του OSAC στην ασφάλεια των Αμερικανών που ταξιδεύουν στις ηπείρους πέρα απ' τον Ατλαντικό και τον Ειρηνικό Ωκεανό.

Εκείνο που ούτε ο Warren Christopher, ούτε κανείς άλλος - πριν ή μετά τον Christopher - Αμερικανός επίσημος δεν είπε, είναι το ότι η ίδρυση και λειτουργία

Το OSAC αποτελείται από 21 οργανώσεις του ιδιωτικού τομέα και 4 υπουργεία με τις αντίστοιχες υπηρεσίες τους.

Στις δραστηριότητές του, συμμετέχουν πάνω από 1.400 επαγγελματικές ενώσεις, συνδέσμοι, συνδικάτα εργαζομένων, «μη-κυβερνητικές» οργανώσεις κλπ. Ένα από τα βασικά καθήκοντα αυτών των «συνεργατών» του OSAC είναι η παροχή κάθε είδους πληροφοριών (και άλλων διευκολύνσεων) στις αρμόδιες κρατικές υπηρεσίες ασφαλείας. Οι πληροφορίες δεν αφορούν μόνο τους Αμερικανούς πολίτες που ταξιδεύουν στο εξωτερικό ή τους αλλοδαπούς που ταξιδεύουν με μέσα αμερικανικής ιδιοκτησίας, αλλά και τομείς που έχουν σχέση με την πολιτική, την άμυνα κλπ. άλλων χωρών.

Έχοντας υπ' όψη του κανείς, ότι σε μια σειρά χωρών (Ιράν, Ιράκ, Κούβα, Λιβύη, Σουδάν, Συρία, Βόρεια Κορέα κλπ.) η αμερικανική διπλωματία δεν έχει καμιά πρόσβαση κι ότι σε πολλές άλλες χώρες (π.χ. αραβικές) οι διπλωμάτες των ΗΠΑ δεν μπορούν να κινηθούν πολύ εύκολα, δεν χρειάζεται ιδιαίτερη προσπάθεια για να καταλάβει πως το OSAC λειτουργεί, στην ουσία, στις χώρες αυτές, σαν υπηρεσία κατασκοπείας, ενώ - παράλληλα - εξυπηρετεί και τις προπαγανδιστικές ανάγκες της αμερικανικής πολιτικής στο εσωτερικό των ΗΠΑ.

του OSAC και των άλλων αντίστοιχων συμβουλίων και υπηρεσιών, η έκδοση φυλλάδιων, οι ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές, οι επίσημες ανακοινώσεις της αμερικανικής κυβέρνησης για «τους κινδύνους που αντιμετωπίζουν οι Αμερικανοί στο εξωτερικό από την διεθνή τρομοκρατία», ο τεράστιος αριθμός των σκεπικών «web pages» που κυκλοφορούν στο Internet, τα καθημερινά σχεδόν άρθρα που δημοσιεύονται στον αμερικανικό και τον διεθνή τύπο, **δεν αποβλέπουν στην δημιουργία κλίματος ασφαλείας στους Αμερικανούς που ταξιδεύουν έξω από την χώρα τους, αλλά ακριβώς στο αντίθετο : ΣΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΝΟΣ ΚΛΙΜΑΤΟΣ ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΣ, ΦΟΒΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΤΑΛΗΨΗΣ.**

Άλλα στοιχεία για το OSAC

Από το φυλλάδιο με τις «οδηγίες προς τους Αμερικανούς επιχειρηματίες στο εξωτερικό», μαθαίνουμε και κάποιες άλλες ενδιαφέρουσες πληροφορίες για τη δομή και τη δράση του.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Η τρομοκρατία συνεχίζεται...

Ενδεικτικός, κατ' αρχήν, είναι ο κατάλογος των εκπροσώπων των διαφόρων οργανώσεων και υπηρεσιών - μελών του OSAC που συνέβαλαν στην έκδοση του φυλλαδίου με τις οδηγίες. Αντιγράφουμε :

- Mark E. Mulvey, Υπουργείο Εξωτερικών - Διευθυντής Υπηρεσίας Διπλωματικής Ασφαλείας (Diplomatic Security Service) και πρόεδρος (chairman) του OSAC.
- James A. Brooke, Exxon Company (Εταιρία πετρελαιοειδών, από τους κύριους προμηθευτές των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ, με συμβόλαια που ξεπερνούν το μισό δισεκατομμύριο δολάρια το χρόνο, και με διυλιστήρια σ' όλο τον κόσμο και στην Ευρώπη) - Διευθυντής Διεθνούς Ασφαλείας της εταιρίας και αντιπρόεδρος του OSAC.
- Richard A. Lefter, American Express Company - Διευθυντής Ασφαλείας της εταιρίας.
- Gerald S. Blaine, ARCO International Oil & Gas - Διευθυντής Ασφαλείας της εταιρίας.
- Robert E. Littlejohn, Avon Products Inc. (πετρελαιοειδή - λιπαντικά μηχανών) - Διευθυντής Ασφαλείας της εταιρίας.
- William E. Elder, Bechtel Corporation - Υπεύθυνος Ασφαλείας.
- Richard H. Blay, The Boeing Corporation (Αεροναυπηγική) - Διευθυντής Ασφαλείας.
- John D. Glover, Bristol-Myers Squibb Company (Χημικά, φάρμακα) - Αντιπρόεδρος επί θεμάτων Ασφαλείας.
- Willard A. Workman, Chamber of Commerce of the USA (Εμπορικό Επιμελητήριο των ΗΠΑ) - Αντιπρόεδρος, Διευθυντής Ασφαλείας.
- Richard T. Bretzing, Church of Jesus Christ of LDS (Εκκλησία του Ιησού Χριστού του LDS (?). Ως τώρα ξέραμε το «Χριστό φαντάρο»... Τώρα μαθαίνουμε και το «Χριστό πράκτορα») - Διευθύνων σύμβουλος στο Τμήμα Ασφαλείας.
- John A. Cosenza, Citicorp/Citibank N. A. (Τραπεζική, χρηματοδοτική) - Αντιπρόεδρος - Διευθυντής Ασφαλείας.
- James A. Hush, The Coca-Cola Company - Σύμβουλος Ασφαλείας.
- Charles W. Rochner, Cox Enterprises Inc. - Αντιπρόεδρος - Υπεύθυνος Ασφαλείας.
- James H. Geer, Du Pont de Nemours and Company (Χημικά) - Διευθυντής Ασφαλείας της εταιρίας.
- James I. Royer, FMC Corporation - Σύμβουλος Ασφαλείας.
- John M. Schaeffer, General Electric Company (Γνωστή από παλιά για τις άριστες σχέσεις της με τις ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ - και άλλων χωρών - και για τις χειριστες σχέσεις της με το περιβάλλον) - Σύμβουλος Ασφαλείας.
- Gordon W. Kettler, General Motors Corporation (Ισχύουν κι εδώ, όσα για την προηγούμενη) - Γενικός διευθυντής Ασφαλείας της εταιρίας.
- George M. Murphy, Mobil Corporation (Τα ίδια με τις δυο προηγούμενες, συν κάποιες σχέσεις με ρασιστικά καθεστώτα κι ακροδεξιές οργανώσεις - λιγότερες πάντως από την «ανταγωνιστή» της, Shell) - Σύμβουλος Ασφαλείας.
- Douglas R. Laird, Northwest Airlines Inc. (Αεροπορική) - Διευθυντής Ασφαλείας.
- Roger H. Robinson, Schering-Plough Corporation (Χημικά - φάρμακα) - Διευθυντής Ασφαλείας της εταιρίας.
- Brian R. Hollstein, Xerox Corporation (Χημικά - ηλεκτρικά - ηλεκτρονικά - φωτοτυπικά) - Διευθυντής Ασφαλείας της εταιρίας.
- C. Michael Flannery, Agency for International Development (Υπηρεσία για την Διεθνή Ανάπτυξη) - Αναπληρωτής Γενικός Επιθεωρητής.
- Brian C. Dowling, U.S. Information Agency (Υπηρεσία Πληροφοριών των ΗΠΑ - Πρόκειται για υπηρεσία «εσωτερικής προπαγάνδας» (αντίστοιχη της U.S. Information Service, που είναι υπηρεσία «εξωτερικής προπαγάνδας»), αλλά και συλλογής πληροφοριών - Διευθυντής του Γραφείου Ασφαλείας.
- Gary D. Schatz, OSAC - Εκτελεστικός Διευθυντής.

Αν και ενδεικτικός (όπως είπαμε), ο κατάλογος, αποκαλύπτει το πόσο πυκνά είναι υφασμένο το δίκτυο των τρομοκρατικών υπηρεσιών των ΗΠΑ.

Το θέμα δεν είναι το ότι κάθε μεγάλη εταιρία διαθέτει την δική της «υπηρεσία ασφαλείας και πληροφοριών». Πολύ σημαντικότερο είναι το ότι ο κατάλογος αποκαλύπτει τον ενεργό ρόλο που παίζουν οι εταιρίες αυτές στη διαμόρφωση τόσο της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ, όσο και της αμερικανικής και διεθνούς κοινής γνώμης.

Ο περιορισμένος χώρος του δελτίου δεν μας επιτρέπει την δημοσίευση ολοκλήρου του φυλλαδίου, που αποσκοπεί στο να πείσει τους Αμερικανούς επιχειρηματίες, που ταξιδεύουν στο εξωτερικό, ότι σε κάθε βήμα τους παραμονεύει ο θάνατος (χωρίς, φυσικά, να τους εξηγήσει πως, αν αυτό αληθεύει, υπεύθυνοι είναι οι ίδιοι και η πολιτική τους) κι ότι το μόνο που μπορεί να τους σώσει είναι η στενή συνεργασία με τις καισαυκοευτικές - τρομοκρατικές υπηρεσίες των ΗΠΑ. Θα περιοριστούμε, λοιπόν, στην δημοσίευση του πίνακα περιεχομένων του φυλλαδίου, πίνακα αποκαλυπτικό για το τι «φοβούνται» οι ηλαιοειδείς της «νέας τάξης πραγμάτων» :

Μέλη του OSAC %%% Προετοιμασία και σχεδιασμός του ταξιδιού %%% Στο Αεροδρόμιο %%% Επιλογή Ασφαλούς Ξενοδοχείου και Συμβουλές Ξενοδοχειακής Ασφαλείας %%% Η Αίθουσα των Επισημών ως «Ασφαλής Λιμνή» %%% Ασφάλεια των Ταξιδιωτών από Πυρκαγιά %%% Ασφάλεια στον Τόπο Εργασίας %%% Ταξιδεύοντας με το Τραίνο και Οδηγώντας στο Εξωτερικό %%% Προσωπική Συμπεριφορά και Κίνδυνος Συλλήψεως στις άλλες ηπείρους %%% Η Παρακολούθηση του Επιχειρηματία που Ταξιδεύει %%% Οδηγίες για την Επιβίωση των Ομήρων %%% Οδηγίες για την Επιβίωση των Θυμάτων Απαγωγής %%% Συμπεράσματα : Άλλες Πηγές και Σχετικά Δημοσιεύματα.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Η τρομοκρατία συνεχίζεται...

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Στην αρχή της έρευνάς μας (σελίδα 11), παρουσιάσαμε έναν απ' τους τρόπους με τους οποίους η κυβέρνηση των ΗΠΑ τρομοκρατεί τους πολίτες της, αλλά και τους πολίτες πολλών άλλων χωρών, όχι μόνο εχθρικών, αλλά και φιλικών προς αυτές.

Ο τρόπος αυτός δεν είναι άλλος από το χρήμα, σε συνδυασμό με την προπαγάνδα...

Οι 4.000.000 λόγιοι, που προσφέρει η αμερικάνικη κυβέρνηση, για την «καταπολέμηση της τρομοκρατίας», δεν είναι παρά 4.000.000 δολάρια (συνοδευόμενα από την παροχή σοβαρών εγγυήσεων σε όσους δώσουν πληροφορίες για τους «τρομοκράτες»: απόκτηση αμερικάνικης ιθαγένειας - πλαστή ταυτότητα - δυνατότητα εγκατάστασης και εργασίας στις ΗΠΑ κλπ.).

Ο λόγος, ωστόσο, που η κυβέρνηση των ΗΠΑ προσφέρει αυτούς τους 4.000.000 λόγους, δεν είναι η «πάταξη της τρομοκρατίας». Είναι απλά η καλύτερη μέθοδος για να πείσει ότι «απειλείται» η ίδια, ότι «απειλούνται» οι ΗΠΑ, ότι «απειλούνται» οι φιλικές τους χώρες ...

4.000.000 δολάρια αποτελούν ένα σοβαρό ποσό... Άρα και οι ισχυρισμοί της κυβέρνησης είναι σοβαροί.

Φυσικά, η παραπάνω λογική «πίναει» στον πολύ κόσμο, πείθει και αποδίδει.

Τρομοκρατημένοι Αμερικανοί μικροαστοί καρφάνουν τον πρώτο τυκόντα άγνωστο φουκαρά που θα τύχει να περάσει από τη γειτονιά τους... Τρομοκρατημένες Αμερικάνες νοικοκυρές καρφάνουν όποιον δεν μιλάει καλά αγγλικά ή δεν έχει το «σωστό» χρώμα ή μήκος μαλλιών... Σύμφωνα με μέτριους υπολογισμούς, οι διάφορες ακεπκές υπηρεσίες των ΗΠΑ δέχονται καθημερινά περισσότερα από 500.000 τηλεφωνήματα, εκατοντάδες χιλιάδες γράμματα, δεκάδες χιλιάδες ηλεκτρονικών σελίδων μέσω του Internet, με τις πιο απίθανες πληροφορίες.

Σύμφωνα με μια μελέτη των υπευθύνων της CIA, που είχε συνταχθεί στα μέσα της δεκαετίας του 1970, η υπηρεσία δεν κατόρθωνε να αξιολογήσει παρά μόνο το 30 % των εισερχομένων πληροφοριών. Σήμερα, το ποσοστό των αξιοποιούμενων πληροφοριών είναι πολύ μικρότερο, ο όγκος όμως των εισερχομένων πληροφοριών έχει πολλαπλασιαστεί. Οι υπηρεσίες συλλογής πληροφοριών έχουν κι αυτές διογκωθεί από πλευράς προσωπικού, ενώ οι ανάγκες τους σε μηχανήματα και λοιπό εξοπλισμό απειλούν σοβαρά τις τσέπες των φορολογουμένων. Ο οικονομικός ιζήρος είναι τεράστιος. Πολλοί είναι αυτοί που πλουτίζουν από αυτή την επείγουσα της τρομοκρατίας. Και φυσικά κάνουν το παν για να διαφημίσουν το εμπόρευσμά τους και να πείσουν τους εγχώριους και τους αλλοδαπούς καταναλωτές για την αδήριτη ανάγκη της κατανάλωσης των υπηρεσιών, της τεκνογνωσίας, των υλικών που τους προσφέρουν.

Ξέρουν καλά, ότι «ακόμα κι αν δεν υπήρχε η τρομοκρατία (δηλαδή, ο όποιος κίνδυνος), θα έπρεπε να την επινοήσουν». Και, φυσικά, δεν διστάζουν να την «επινοούν», δηλαδή να την κατασκευάζουν, όταν, όπου και όποτε αυτό γεμίζει τις τσέπες τους.

Στο σημείο αυτό, δυστυχώς, ο περιορισμένος χώρος μας υποχρεώνει να σταματήσουμε. Περισσότερα στο επόμενο τεύχος.

ΧΤΩ... ΣΤΟ ΠΕΤΟΧΤΩ... ΣΤΟ ΠΕΤΟΧΤΩ... ΣΤΟ ΠΕΤΟ

Στόχος επίθεσης με μοιότωφ έγιναν τις τελευταίες μέρες περιπολικά της ΕΛ.ΑΣ., έξω από την ΑΣΟΕΕ και στην οδό Πειραιώς. Ο μπάτσος Λαγογιάννης - αυτός που δολοφόνησε εν ψυχρώ τον Σωτήρη Γιάκα - κυκλοφορεί ελεύθερος. Ο Μελίστας, επίσης. Το ίδιο κι ο Γεωργακάκης (ο δολοφόνος του Τοιρώνη). Ρωσο-πόντιοι φουκαράδες αυτοκτονούν, λόγω ... ανεργίας. Εργαζόμενη σε σουπερμάρκετ μπιτέρα δυο ανηλικών παιδιών αυτοκτονεί όταν συλλαμβάνεται να «κλέβει» κονσέρβες και οδηγείται στο τμήμα. Η εφορία στέλνει χρεωστικά εκκαθαριστικά σημειώματα σε πεινασμένους συνταξιούχους. Οι «ανεξάρτητοι» δικαστές καταδικάζουν τους πρώτους αγρότες στη Λάρισα. Ο Κώστας Καλαρέμας εξακολουθεί να σαπίζει στις φυλακές του Αγίου Στεφάνου της Πάτρας, μολονότι όλοι ξέρουν πως είναι αθώος. Κατά 33 % ακριβαίνουν, τον ερχόμενο μήνα τα εισιτήρια των λεωφορείων. Οι ιδιωτικοί καφεκίτρινοι μπάτσοι του Αβραμόπουλου, χώνουν τα λιγδιασμένα χέρια τους στις τσέπες των

πολιτών. Ο πρόεδρος των εφοριακών, Μακρυπίδης, ζητάει επιβολή κι άλλων φόρων, φυσικά στους «προνομιούχους». Σκόπιμα αδιευκρίνιστος όρος. Οι Ιταλοί μας πουλούν τυρί με λιστερία. Οι Αμερικάνοι μας στέλνουν τον Nicholas Burns. Οι Άγγλοι εξέλεξαν τον μαστρικτιστή Tony Blair, ενώ οι Γάλλοι ετοιμάζονται κι αυτοί να μας ξαναστείλουν τους σοσιαλιστές τους. Ο Κώστας Καραμανλής κι ο Κώστας Σημίτης μας απειλούν με εκουγχρονισμό. Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, με τα αρχεία του. Η Παπαρήγα, παρέα με τον Βαγγέλη Γιαννόπουλο, μας ξεκουφαίνουν με τις ανη - «ναρκωπικές», μα-σουργωμένες ομιωγές τους. ΔΕ ΒΑΡΙΕΣΑΙ! ΕΜΕΙΣ ΤΡΟΜΑΖΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ «17 ΝΟΕΜΒΡΗ»!...

Οι ακροδεξιές οργανώσεις στη μεταχουντική εποχή

Οι ακροδεξιοί, σήμερα...

Με δυναμίδα, χτύπησαν οι «Έλληνες πατριώτες» το τουρκικό ιζαμί των Τεμπών, το βράδυ της 17 προς 18/5/97, προξενώντας μεγάλες ζημιές στο κτίριο.

Οι ίδιοι, 15 μέρες νωρίτερα, είχαν τοποθετήσει βόμβα στο ιστορικό τουρκικό καμάρ του Τυρνάβου.

Σύμφωνα με πληροφορίες των εφημερίδων, οι δυο ενέργειες αποσκοπούν στην παρεμπόδιση της «αδελφοποίησης» της πόλης της Λάρισας με την τουρκική πόλη Ουργκούτ.

Αρνιάσατε ν' αποκαλέσουμε το Ουργκούτ «Προκόπι», όπως αρνιάσατε και ν' αποκαλέσουμε τη Λάρσα «Αλκαζάρ».

Οι δράστες, προφανώς μέλη κάποιου απ' τα πολυάριθμα σωματεία που «αγωνίζονται» για να «ξαναβρούν» τις χαμένες πατρίδες τους, διέθεταν και αυτοκίνητο μάρκας Σιτροέν, με το οποίο μετέφεραν την δυναμίδα στο ιζαμί και το οποίο βρέθηκε αργότερα εγκαταλειμμένο. Το αυτοκίνητο (ιδιοκτησίας Θανάση Χαλάτσι) είχε κλαπεί απ' τον Τυρνάβο μια μέρα πριν την επίθεση, στις 16/5/97.

★★★

Σχεδόν ένα μήνα νωρίτερα, στις 21/4/97 (30 χρόνια απ' τη χούντα), οι «Εθνικιστικοί Πυρήνες Κερατοσπίου» είχαν «διακοσμήσει» τους τοίχους της πειραϊκής γειτονιάς (γύρω απ' το Εργαστήρι Τέχνης και Πολιτισμού, που αναπτύσσεται στην περιοχή, εκτός των άλλων, και αντιρατσιστική δράση) με συνθήματα απειλητικά εναντίον της ζωής, της περιουσίας και των φίλων των ξένων μεταναστών και των «μειονοτικών» της περιοχής.

★★★

Και πάλι ένα σχεδόν μήνα νωρίτερα, στις 25/3/97, κάποιιοι άλλοι «εθνικιστές» δημιούργησαν σάλο, αυτή τη φορά στην Κέρκυρα, όταν επέμεναν να ... παρελάσουν - ένοπλοι και ένοστολοι - μαζί με

το «επίσημο» κράτος, με την ευκαιρία της «εθνικής» επέτειου της επανάστασης του 1821.

Αυτή τη φορά, το «ιδεολογικό» περίγραμμα των φασιστοειδών ήταν πιο «κυριλέ»: Επρόκειτο για εφέδρους αλεξιπωπιές, βατραχανθρώπους, λοκα-ιζήδες κλπ., πλαισιωμένους - βέβαια - και από τον απαραίτητο «μαϊνανό», δηλαδή την ΕΥΠ...

Ο λόγος αφορά το «Κλιμάκιο Επιλέκτων Καταδρομέων», σωματείο αναγνωρισμένο από τους νόμους και τα δικαστήρια (πρωτοδικείο Κερκύρας) της ελληνικής επικράτειας.

★★★

Στις 19/5/97, πάντως - όπως μαθαίνουμε από την εβδομαδιαία ΚΟΝΤΡΑ της 24/5/97 - οι «καταδρομείς» βρίσκονταν στην Κύπρο, όπου, μαζί με τους «μοτοσυκλετιστές», τα «έκαναν λαμπόφυλλα», προσπαθώντας να ματαιώσουν τη συναυλία Ρουβά - Κούτ, πράγμα που, ευτυχώς, δεν κατάφεραν. Περισσότερα στο επόμενο τεύχος.

★★★

Αλήθεια, πόσα πλήρωσαν οι φορολογούμενοι για την ΟΛΟΣΕΛΙΔΗ

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΘΩΩΣΗ ΤΟΥ ΜΑΒΗ

Με ζωκρανιγές υπέρ του ΜΑΒΗ υποδέχτηκαν οι συγκεντρωμένοι στην αίθουσα των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού (που έχει εδώ κι αρκετόν καιρό μετατραπεί σε δικαστήριο) την απόφαση του τριμελούς εφετείου κακουργημάτων, με την οποία καταδικάστηκαν για απλή (πλημμεληματική και όχι κακουργηματική) κατοχή και μεταφορά όπλων και πυρομαχικών οι 7 ακροδεξιοί που κατηγορούνταν αρχικά σαν δράστες της επίθεσης στο αλβανικό φυλάκιο της Επισκοπής (το Μάρτιο του 1995), απ' όπου είχαν πάρει και τα 9 Καλάσνικοφ, αφού σκότωσαν τους Αλβανούς φαντάρους. Φυσικά, για τη ληστεία, τη θέση σε κίνδυνο των διεθνών σχέσεων της χώρας, τις δολοφονίες, δεν τους απαγγέλθηκε ποτέ κατηγορία λόγω ... «ελλείψεως αποδεικτικών στοιχείων». Παραπέμφθηκαν μόνο για τα όπλα που είχαν μαζί τους όταν πιάστηκαν (στο Δελβιανάκι Ιωαννίνων) και γι' αυτά που βρέθηκαν στο κτήμα του γιατρού Ανδρέα Ν. Κοκαρέση (μερικούς μήνες αργότερα, στην Παλλήνη Αττικής). Κατά το αρχικό κατηγορητήριο, οι 7 πρώτοι κι ο ανηγός του ωτορινολαρυγγολόγου, Άγγελος Κοκαρέσης (που δήλωσε ότι τα όπλα της Παλλήνης ήταν δικά του), επρόκειτο να διαθέσουν τον οπλισμό σε «παράνομες ομάδες και συμμορίες». Το δικαστήριο, όμως, έκρινε ότι κάτι τέτοιο δεν αποδεικνυόταν. Μ' άλλα λόγια, οι δικαστές κι ο εισαγγελέας «δεν βρήκαν στον τηλεφωνικό κατάλογο το ΜΑΒΗ» και μετέτρεψαν την κατηγορία από κακουργηματική σε πλημμεληματική. Έτσι, ο Γ. Αναστασούλης (φερόμενος ως αρχηγός της συμμορίας) καταδικάστηκε σε φυλάκιση 4 ετών κι 6 μηνών για κατοχή και μεταφορά όπλων και κατοχή ασυρμάτου. Ο Απ. Καρβέλας σε φυλάκιση 3 ετών κι 6 μηνών για τις ίδιες κατηγορίες. Οι Χαρ. Παπάς, Γ. Παπάς, Γ. Χρήστου, Φ. Μπελερής και Μ. Κουτούλας, σε φυλάκιση 3 ετών για κατοχή και μεταφορά όπλων. Τέλος, σε 3 χρόνια καταδικάστηκε και ο Άγγελος Κοκαρέσης. Το δικαστήριο αποφάσισε να έχει η έφεση αναστέλλουσα δύναμη κι οι καταδικασθέντες αφέθηκαν όλοι ελεύθεροι.

Ήταν λοιπόν, φυσικό, να ξεσπάσουν σε εκδηλώσεις χαράς οι συμπαραστάτες των δικαζομένων ακροδεξιών.

Δεν ήταν, ωστόσο, αν όχι φυσικό, τουλάχιστον συνθησμένο, να πρωτοστατήσει στις εκδηλώσεις αυτές ένας από τους συνηθότες, ο Φιλοκλής Ασπμάκης (το δεύτερο είναι το επίθετο), ο οποίος, με κραυγές «Ζήτω το ΜΑΒΗ», άρχισε να μοιράζει στους παρισταμένους αντίτυπα του «Αντίσταση στην Βορειοπειραϊκή Γη», για να δηλώσει, τέλος, στους δημοσιογράφους ότι «δίνει 5 εκατομμύρια για να ιδρυθεί νέο ΜΑΒΗ» κι ότι «διαθέτει το διαμέρισμα του γιου του, στην οδό Βουλής 35, για να εγκατασταθεί η οργάνωση».

Μέχρι στιγμής, λοιπόν, δεν μάθαμε ούτε το πώς κι από πού είχαν τα όπλα οι κατηγορούμενοι, ούτε και το γιατί τα πήγαιναν βόλτα στα βουνά της Ηπείρου... Ξέρουμε, όμως, γιατί τα παραπάνω ερωτήματα δεν απασχόλησαν τους δικαστές και τον εισαγγελέα: Όταν πέρσει, ο αρχηγός της ΕΥΠ, Βασιλικόπουλος, δήλωνε ότι «σύντομα» θα δίνονταν στοιχεία για το ΜΑΒΗ στη δημοσιότητα, όταν λίγο αργότερα ο Παπαθεμελής έφευγε απ' το υπουργείο δημόσιας τάξης, όταν αυτά να δοθούν τα στοιχεία στη δημοσιότητα, δόθηκαν στον Βασιλικόπουλο «τα παπούτσια του στο χέρι», το πράγμα μιλάει μόνο του...

Εμείς, ακρούμαστε (για την ώρα) να σημειώσουμε τα στοιχεία του νέου «αρχηγού» του «νέου» ΜΑΒΗ:

Φιλοκλής Δ. Ασπμάκης, δικηγόρος - οικονομολόγος, Ευζώνων 1 - 3, Κολωνάκι, τηλ. 7215918, 7219947 και Ηροδότου 4, Κολωνάκι, τηλ. 7219683.

διαφήμιση του ΟΤΕ στην τελευταία σελίδα του ΣΤΟΧΟΥ, στις 14 Μάρ 1997;

★★★

Όποιος δεν φάγει το θεριό, δεν θεριεύει. Όποιος έχει μαχαίρι, τρώει πεπόνι. Όποιος έχει νύχια, ξύνεται.

Όχι, δεν πρόκειται για αποφθέγματα του Παπακού. Πρόκειται για τις απόψεις του Στέλιου Παπαθεμελή επί των ελληνοτουρκικών, όπως τις διατύπωσε σε τετρασέλιδο άρθρο του, με τίτλο ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό του Συνδέσμου Επτελών Εθνικής Αμύνης, ΕΘΝΙΚΕΣ ΕΠΑΛΞΕΙΣ (τεύχ. 21, Ιαν.-Φεβ. 1997).

Οι ακροδεξιές οργανώσεις στη μεταχουντική εποχή

Μέρος ΙV'

Η δημοσίευση των «Αρχείων Καραμανλή», πριν μερικές εβδομάδες, πυροδότησε αρκετές συζητήσεις γύρω από κάποια «κάνηση αξιωματικών», στις αρχές του 1976, για την επαναφορά του Γλύξμπουργκ.

Όπως, ίσως, θυμούνται οι παλιότεροι, πρόκειται για τα «σταγονίδια» του μακαρίτη Αβέρωφ, πρώτου υπουργού εθνικής άμυνας μετά την πτώση της χούντας, στις 24/7/1974.

Ο τεράστιος όγκος του υλικού που βρήκαμε (κυρίως στο αρχείο της ΟΜΑΔΑ), μας ανάγκασε να περιοριστούμε στον φάκελλο του τότε (από τις 24/7/1974) αρμόδιου υπουργού εθνικής άμυνας, Ευάγγελου Α. Αβέρωφ-Τσοπίτα.

Σύμφωνα με τις αρχές αυτής της έρευνας, θα ριζούμε το βάρος στα έγγραφα εκείνης της εποχής, περιορίζοντας μόνο στο απολύτως απαραίτητο τον όποιον σχολιασμό (που, βέβαια, αποσκοπεί στη σύνδεση του «τότε» με το «σήμερα»).

Διευκρίνιση : Οι υπογραμμίσεις είναι των αρχικών συντακτών των εγγράφων (ως επί το πλείστον άρθρων στον τύπο της εποχής). Οι υπογραμμίσεις με πλάγια γράμματα είναι των μελών της ΟΜΑΔΑ. Τα δικά μας σχόλια είναι με πλάγια γράμματα, χωρίς υπογράμμιση. Με πλάγια γράμματα, επίσης, θα γράφουμε και τις περιλήψεις των τυχόν μακροσκελών εγγράφων.

Ένα σύντομο βιογραφικό του 1962

Εγεννήθη 17/10/1910 στα Τρίκαλα.

Παντρεύτηκε την Διαμαντίνα Λυκαρδοπούλου.

Έχει δυο κόρες.

Σπουδές : Διδάκτωρ Νομικής, Πολιτικών & Οικονομικών σπουδών του Πανεπιστημίου Λωζάννης (Ελβετία).

Εργάστηκε σαν δημοσιογράφος στη Λωζάννη.

1942 : Συνελήφθη υπό των Ιταλών και εκεκλείσθη εις σφατόπεδον συγκεντρώσεως εν Β. Ιταλία, παραμείνας εν αιχρία επί 18 μήνας. Αργότερον εδραπέτευσεν κι έμεινε στην Ιταλία εργαζόμενος μυστικά υπέρ των εκεί αγμαλιώντων και αιήρον.

Μετά τον πόλεμο του απεναιμήθη επί τιμή ο βαθμός του αντιπλοίαρχου Β. Ν. (Βασιλικού Ναυτικού).

1946 : Βουλευτής Φιλελευθέρων στην περιφέρεια Ιωαννίνων.

1950 : Βουλευτής Φιλελευθέρων στην περιφέρεια Ιωαννίνων.

1951 : Βουλευτής Φιλελευθέρων στην περιφέρεια Ιωαννίνων.

1956 : Βουλευτής Ε.Ρ.Ε. στην περιφέρεια Ιωαννίνων.

1958 : Βουλευτής Ε.Ρ.Ε. στην περιφέρεια Ιωαννίνων.

1961 : Βουλευτής Ε.Ρ.Ε. στην περιφέρεια Ιωαννίνων.

(Πρόκειται για τις εκλογές της «Βίας και Νοθείας», στις οποίες δεν αναφέρονται τα «Αρχεία Καραμανλή»)

1949 - 1950 : Υπουργός Εφοδιασμού και Διανομών στις κυβερνήσεις Θ. Σοφούλη και Αλ. Διαμήιδου.

1950 - 51 : Υπουργός Εθν. Οικονομίας Γεωργίας Εφοδιασμού και Διανομών στις κυβερνήσεις του Σ. Βενιζέλου.

1951-52 : Υποπουργός Εξωτερικών στην κυβέρνηση Ν. Πλαστήρα.

1956 : Υποπουργός Γεωργίας στην κυβέρνηση Κ. Καραμανλή.

1956-58 : Υποπουργός Εξωτερικών στην κυβέρνηση Κ. Καραμανλή.

1958-20/9/61 : Υποπουργός Εξωτερικών στην κυβέρνηση Κ.

Καραμανλή.

4/11/1961 : Υποργός Εξωτερικών στην κυβέρνηση Κ. Καραμανλή.

Μελέτες : «Η Βαλκανική τελωνειακή ένωση», 1933.

«Συμβολή εις την μελέτην του πληθυσμιακού προβλήματος της Ελλάδος», 1939. (Επί δικτατορίας 4ης Αυγούστου).

«Η πολιτική πλευρά του κουτσοβλαχικού ζητήματος», 1948 (Βραβείο Ακαδημίας Αθηνών).

Παράσημα : Μεγαλόσταυρος Φοίνικας.

Ταξίαρχης Γεωργίου Α'.

Μεγαλόσταυρος Αγεώνος της Τιμής

Γερμανίας - Γιουγκοσλαβίας - Ιταλίας - Ταϊλάνδης -

Αιγύπτου - Αβάνου - Ισπανίας.

Ξένες γλώσσες : Γαλλικά - Ιταλικά - Αγγλικά.

Κατοικία : Πεντέλης 39, Κηφισιά. Τηλ. 012629. (Το 1976 η διεύθυνση είχε αλλάξει - λόγω αλλαγών της αριθμησης της οδού Πεντέλης - σε Πεντέλης 33 και το τηλέφωνο είχε γίνει 8012629. Στον τηλεφωνικό κατάλογο του 1996 η διεύθυνση εμφανίζεται ως Πεντέλης 23).

(Στοιχεία από το Who is who του 1962).

Από τους «300 της Βουλής» (έκδοση Καθημερινής 1977), μαθαίνουμε ότι ο Αβέρωφ ανέλαβε το υπουργείο εθνικής άμυνας στις 24/7/1974, δηλαδή με την πτώση της χούντας και την ορκισμός της κυβέρνησης Καραμανλή από τον Σεραφείμ και τον τελευταίο πρόεδρο της χούντας και πρώτο της δημοκρατίας, στρατηγό Φαίδωνα Γκιζίκη. Το προηγούμενο του αξίωμα (στην κυβέρνηση Π. Κανελλόπουλου), ως υπουργού γεωργίας, είχε λήξει με την επιβολή της δικτατορίας στις 21/4/1967.

Με τις επί χούντας δραστηριότητες του Αβέρωφ (Συνάντηση της Ράμης το Νοέμβριο του 1971 - «Βασιλικό πραξικόπημα», το 1972 κλπ.) δεν θα ασχοληθούμε, καθώς αυτά είναι εκτός των ορίων της έρευνάς μας.

1-10-1975 : Ο Ευάγγελος Αβέρωφ-Τσοπίτας πηγαίνει σε δεξίωση του πρεσβευτή της Βραζιλίας, Μάριο Γκιμπσον-Μπαρμποζα. Στην διάρκεια της δεξίωσης έχει «ιδιαιτέρη συνομιλία» με αξιωματικό του στρατού, που σύμφωνα με πληροφορίες είχε συμμετάσχει στο «Πραξικόπημα της πυζάμας», τον Φεβρουάριο του ίδιου χρόνου.

1-12-1975 : «Η Κυβέρνησις ήχθη εις την απόφαση διατηρήσεως των Ταγμάτων Εθνοφυλακής, διότι, κατόπιν μελέτης, εκρίθη ότι ταύτα αποτελούν ουσιώδη και απαραίτητον παράγοντα δια την εθνικήν άμυνα εν ειρήνη και ιδία υπό τας συνθήκας υφ' ας θα διεξαχθούν ενδεχόμενοι μελλοντικοί πόλεμοι».

Απάντηση του Αβέρωφ σε ερώτηση βουλευτή του ΠΑΣΟΚ (από τις εφημερίδες της 2/12/1975).

Η διατήρηση των ΤΕΑ («άντρες» των οποίων εβαν επί χούντας διακριθεί σαν βασανιστές) οφείλεται στην προσπάθεια του Αβέρωφ να μην δυσαρεστήσει τους κουνηκούς τόσο στο σπράτευμα, όσο και γενικότερα στην περιοχή Ιωαννίνων απ' όπου ανιλούσε την εκλογική του δύναμη κι όπου δήμαρχος ήταν ο συγγενής του Ιωάννης Αβέρωφ.

→→→

Οι ακροδεξιές οργανώσεις στη μεταχουντική εποχή

→→→

Πριν λίγες μέρες, ο υπουργός δημόσιας τάξης του Σπμίπ, Γιώργος Ρωμαίος, ανακοίνωσε την επικείμενη πρόσληψη 1.000 νέων αστυνομικών που θα επανδρώσουν - από την 1/1/1998 - το νέο σώμα των «συνοριακών φρουρών».

Φυσικά, ο Ρωμαίος δεν προσπαθεί, σήμερα, να κερδίσει την εύνοια των κουσκικών.

Εύλογα, λοιπόν, αναρωπιέται κανείς : Αποτελεί το «σώμα των συνοριακών φρουρών» ουσιαστικό κι απαραίτητο παράγοντα της εθνικής άμυνας, σε καιρό ειρήνης; Ή μήπως ενδέχεται να διεξαχθούν κάποιοι μελλοντικοί πόλεμοι στη γειτονιά μας; Και ποιοί;

11-12-1975 : Απαντώντας σε ερωτήσεις δημοσιογράφων, σκεπκά με τα όσα είπε κατά την απολογία του στη δίκη για το Πολυτεχνείο του 1973 ο Δημήτριος Ιωαννίδης, που ισχυρίστηκε ότι, με τη μέση της χούλιας, ο Αβέρωφ - μέσω του υφυπουργού άμυνας Ι. Καϊσαδής - του πρότεινε να τον φυγαδεύσει στο εξωτερικό, ο Αβέρωφ είπε :

«...Το ερώτημά σας αφορά δευτερεύον μόνον τμήμα ενός μεγάλου όσον και κακοφθαγμένου παραμυθιού. Δεν νομίζω ότι είναι ορθόν να πω περισσότερα...»

Από τις εφημερίδες της 12/12/1975.

Επρόκειτο, άραγε, για μια κλασσική «διάψευση Έλληνα πολιτικού» που επιβεβαίωνε με το παραπάνω τους ισχυρισμούς του «αόρατου δικτάτορα»;

21-12-1975 : Στο φύλλο του αρχείου της ΟΜΑΔΑ, με την παραπάνω ημερομηνία, περιέχεται απόκομμα του Ελεύθερου Κόσμου (χωρίς ημερομηνία), στο οποίο, κάτω από τον τίτλο «Ο Κ. ΑΒΕΡΩΦ ΔΙΑ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ», αναφέρονται τα εξής :

Οι βουλευτές της Ε.Κ.-Ν.Δ. (Ένωσι Κέντρου - Νέες Δυνάμεις), Γιατράκος, Παπαϊωάννου και Παπαπολίτης ζήτησαν με επερώτησή τους από τον Αβέρωφ να δώσει εξηγήσεις για κάποιες ύποπτες κινήσεις στο στρατεύμα. Στην επερώτησή τους, είχαν συνάψει και αντίγραφο απορρήτου εγγράφου του 2ου Επιτελικού Γραφείου της Στρατιωτικής Διοικήσεως Θεσσαλονίκης (συνταγμένο τον Απρίλη του 1975, τρεις μήνες μετά το «πραξικόπημα της πυτζάμας»), κατά το οποίο - ούτε λίγο, ούτε πολύ - το «ΚΚΕ (Ρ)», δηλαδή το ΚΚΕ «Ρωσσίας», έστελνε με σοβιετικά εμπορικά πλοία όπλα που, αφού ποντίζονταν σε συγκεκριμένα σημεία του Αιγαίου, περισυλλέγονταν από το εδώ ΚΚΕ και προωθούνταν στην Παλαιστίνη (!).

Οι επερωτώντες βουλευτές ζητούσαν να μάθουν τους συντάκτες ενός τόσο εμφανώς προβοκατόρικού εγγράφου.

Ο Αβέρωφ απάντησε πως «δουλειά των υπηρεσιών πληροφοριών είναι η συλλογή κάθε πληροφορίας. Στην συγκεκριμένη περίπτωση, η πληροφορία δεν ήταν αξιόπιστη και δεν προερχόταν από αξιόπιστη πηγή. Γι' αυτό το λόγο και δεν δόθηκε στη δημοσιότητα, για να αποφευχθούν κινδυνολογίες και τραυματισμός του κοινού βουλιού».

31-12-1975 : Ο Υπουργός Εθνικής Αμύνης κ. Ευάγγελος Αβέρωφ, με την ευκαιρία της λήξεως του έτους, απύθνη προς τις Ενόπλιες Δυνάμεις την ακόλουθον ημερησίαν διαταγήν :

* Άνδρες των Ενόπλων Δυνάμεων,

Άνδρες όλων των βαθμών,

Την ώρα που τελειώνει το 1975 και αρχίζει το 1976, κατέχομαι από την επιθυμία να σας ευχαριστήσω και να σας ευχηθώ.

Να σας ευχαριστήσω γιατί καθ' όλον το έτος που τελειώνει υπηρετήσατε την Πατρίδα με πραγματική αντίληψη καθήκοντος και με αίσθημα μής.

Τραυματισμένοι από πρόσφατες περιπέτειες, βαλλόμενοι συχνά από θηλεήμενες ή αθέλητες ασυμμενοποιές, διατηρήσατε την ψυχραιμία σας, σταθήκατε επάνω από προσωποπικά ζητήματα και από πολιτικές δυνάμεις και επιδοθήκατε αποφασιστικά εις το έργο σας. Σ' όλα τα όπλα και σ' όλους τους τομείς, το εκτελέσατε θαυμάσια.

Τούτο το αποδεικνύουν η άριστη κατάσταση του υλικού που χειρίζεσθε - του παλαιού και του νέου υλικού -, ο υψηλός βαθμός της εκπαιδεύσεώς σας, η επιτυχία σειράς πολυπλόκων ασκήσεων στην ξηρά, στην θάλασσα και στον αέρα.

Μέσα σε ελάχιστο χρόνο δώσατε στην Πατρίδα την ασπίδα και το δόρυ που χρειαζόταν σε κρίσιμες ώρες.

Δημιουργήσατε και πάλι Στρατεύμα αντάξιο εκείνου του 12-13, του 40-41, του 46-49, Στρατεύμα μάλιστα εντελώς εκσυγχρονισμένο.

Όλοι οι Έλληνες είναι υπερήφανοι για το Στρατό τους, το Ναυτικό τους, την Αεροπορία τους.

Όλοι οι Έλληνες που ποθούν ειρήνη, συχία, ασφάλεια, γνωρίζουν ότι αυτά, κατά ένα πολύ μεγάλο ποσοστό, εξασφαλίζονται χάρι σε σας.

Μπορείτε να είσθε και σεις υπερήφανοι για το έργο σας.

Ως νόμιμος εκπρόσωπος της Πολιτείας, ως πολιτικώς εκπρόσωπος σας, ως εθνικόφρων Έλληνα, σας συχαίρω και σας ευχαριστώ.

Για το καλό του τόπου, για το καλό όλων μας, εύχομαι στον αυτό δρόμο να πορευθήτε και κατά το ερχόμενο έτος.

Και κατά το έτος αυτό θα με βρήτε πάντοτε πλάι σας, άκαμπτο και αυστηρό για τους ελάχιστους που δεν ξέρουν τί πράγματι είναι η Ελλάς, το καθήκον και η μνή, άτάραχο και στοργικό προσιάτη για όλους τους άλλους.

Το ερχόμενο αυτό έτος, το 1976, εύχομαι να είναι και έτος ευτυχίας για κάθε έναν από σας.

Εύχομαι να είναι έτος συχίας και γενικής προκοπής, χωρίς την οποία δεν υπάρχει ατομική προκοπή.

Γι' αυτήν την γενική προκοπή, η νόμιμη κυβερνήσις σας εργάζεται νυχθημερόν. Αν, όπως ελπίζω, η κυβέρνηση βρη στην πλειοψηφία των Ελλήνων την ανταπόκριση που βρίσκει στις Ένοπλες Δυνάμεις, Το προσεχές μέλλον θα είναι περιλάμπρο. Και γι' αυτό, με πίστη και αισιοδοξία, σας εύχομαι, Άνδρες των Ενόπλων Δυνάμεων, Ευτυχισμένο το 1976.

Χρόνια Πολλά
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΒΕΡΩΦ-ΤΟΣΠΤΑΣ

Υπουργός Εθνικής Αμύνης *

Είναι, βέβαια, περίεργη η έλλειψη κάποιας ευθείας αναφοράς στην Κύπρο και στην - πριν 17 μόλις μήνες - τουρκική εισβολή. Μια τέτοια αναφορά, ωστόσο, την εποχή εκείνη, θα έβυνε πράγματι πληγές που δεν είχαν κλείσει ακόμη, αφού πολλοί από τους υπεύθυνους της Κυπριακής τραγωδίας εξακολουθούσαν να υπηρετούν - και μάλιστα σε θέσεις-κλειδιά (Α2, ΟΑΣ, ΚΥΠ κλπ) - στο στρατεύμα και γενικότερα στον κρατικό μηχανισμό.

Εξοργίζει οπωσδήποτε η αναφορά στις «τραυματισμένες Ένοπλες Δυνάμεις», ιδιαίτερα σε συνδυασμό με την πλήρη αποσώπηση των τραυμάτων που είχαν προκαλέσει αυτές οι Ένοπλες Δυνάμεις σ' έναν ολόκληρο λαό.

Η φράση «βαλλόμενοι συχνά από θηλεήμενες ή αθέλητες ασυμμενοποιές», σιρέφεται πολιτικά κατά των δυο ΚΚΕ, του ΠΑΣΟΚ και της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, αλλά και κατά

→→→

Οι ακροδεξιές οργανώσεις στη μεταχουντική εποχή

→→→

ορισμένων τουλάχιστον στελεχών της ΕΚΝΔ, που δικαιολογημένα ζητούσαν να προχωρήσει η κάθαρση του κρατικού μηχανισμού και ιδιαίτερα των ενόπλων δυνάμεων και των σωμάτων ασφαλείας σε βάθος και, κάθε τόσο, κατήγγελλαν την παρουσία (ή και την προώθηση) διακεκριμένων κουνικιών σε ευαίσθητες θέσεις.

Η φράση του Αβέρωφ ταυτίζεται (έτσι και με τρόπο διπλωματικό) με την αρθρογραφία του Ελεύθερου Κόσμου και άλλων ακροδεξιών εντύπων.

Η «αρίστη κατάσταση του υλικού» - και μάλιστα του «παλαιού» - δημιούργησε εύλογα ερωτήματα, αφού όλοι γνώριζαν την πραγματική κατάσταση του πολεμικού υλικού κατά την επιστροφή του Ιουλίου του 1974.

Η αναφορά στην «αξιοπία» των ενόπλων δυνάμεων της εποχής 1946-1949, δηλαδή της εποχής του εμφυλίου πολέμου, πάντως, δεν ξεσήκωσε εκ μέρους της Αριστεράς την κατακραυγή που θα περίμενε κανείς.

Οι «ελάχιστοι, που δεν ξέρουν τί πράγματι είναι η Ελλάδα, το καθίκον και η τιμή», δεν είναι άλλοι από τα περίφημα «σταγονίδια» στα οποία θα αναφερθεί, λίγους μήνες αργότερα, ο Αβέρωφ.

25-1-1976 : Η ΑΥΓΗ δημοσιεύει πληροφορίες κατά τις οποίες ο Αβέρωφ κινείται προς διαμόρφωση «φιλικού πυρήνα» στους κόλπους του υπουργικού συμβουλίου. Παράλληλα, ο Αβέρωφ (κατά την ΑΥΓΗ) συστήνεται προς διάφορες κατευθύνσεις, ακόμα και έξω από τον κύκλο των αρμοδιοτήτων του, «επεικέια» προς τους αριστεριανούς και νοεμβριανούς δικτάτορες, επιχειρώντας έτσι να προλαίψει το έδαφος για την λήψη «εν καιρώ» μέτρων χάριτος ή και αμνηστίας στους κουνικούς.

Παρά τις ακροδεξιές του απόψεις, ο Αβέρωφ - όπως και πριν απ' αυτόν η κούνια - προωθεί τη συνεργασία των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων με τις αντίστοιχες των κομμουνιστικών χωρών, στα βόρεια σύνορα. Έτσι, π.χ., στις 25/1/1976, ο αντιστράτηγος Καραγιάννης, υπαρχηγός του Αρχηγείου Στρατού, επισκέπτεται επίσημα την Γιουγκοσλαβία, ενώ αντίστοιχες κινήσεις σημειώνονται και προς την Βουλγαρία.

Στο μεταξύ, οι ένοπλες δυνάμεις εκσυγχρονίζονται και εξοπλίζονται με τελευταίου τύπου πολεμικό υλικό, τόσο από τις ΗΠΑ, όσο κι από τις χώρες της Δυτικής Ευρώπης. Στις 27/1/1976, π.χ., επισκέπτεται την Ελλάδα και συναντιέται με τον Αβέρωφ πενταμελής ομάδα Δυτικογερμανών εμπειρογνομόνων (εκπαιστών των γερμανικών πολεμικών βιομηχανιών), από τους : Κράουζε, Ζηγκ, Ψάιν και Μπεβεράγκεν (το όνομα του πέμπτου δεν υπάρχει στο αρχείο της ΟΜΑΔΑ).

Οι αποκαλύψεις για την απαράδεκτη από πλευράς υλικού κατάσταση που επικρατούσε στις ένοπλες δυνάμεις τον Ιούλιο του 1974, αλλά και οι αγωνιώδεις προσπάθειες της κυβέρνησης Καραμανλή για την απόκτηση της εύνοιας των στρατιωτικών, δεν διέφυγαν, φυσικά, από το «γερακίσιο» βλέμμα των εμπόρων όπλων, που σύντομα άρχισαν να τσακώνονται μεταξύ τους για το ποιος θα έπαιρνε το μεγαλύτερο κομμάτι από την «ελληνική τούρτα». Όπως είναι αναμενόμενο, λοιπόν, ο ένας «έραξ» προσπαθεί να βγάλει το μάτι του άλλου. Αποτέλεσμα : Οι έχοντες συμφέρον (οποιοδήποτε και οποιουδήποτε είδους συμφέρον) «διαρρέουν» πληροφορίες στον τύπο και το σκάνδαλο ξεσπάει... Πρόκειται για ένα από τα πρώτα μεταχουντικά σκάνδαλα, το «σκάνδαλο της Lockheed».

22-2-1976 : Η ΑΥΓΗ σε πρωτοσέλιδο άρθρο, με τίτλο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΛΟΚΚΗΝΤ ΕΞΕΒΙΑΖΕ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ 70 ΗΜΕΡΩΝ (δηλαδή την κυβέρνηση εθνικής ενότητας : 24/7 - 17/11/1974), τα εξής :

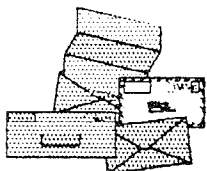
«ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΜΕ ότι τον Σεπτέμβριο και Οκτώβριο (του 1974) η «Λόκκιντ» επιχειρήσε, συντονισμένα, ωμό εκβιασμό πάνω στην τότε κυβέρνηση, για να πετύχει την υπογραφή συμφωνίας, που θα παραχωρούσε με αποικιακούς όρους το υπό ίδρυση εργοστάσιο αεροπλάνων στην αμερικανική στρατηγική εταιρία...

...στις 13 Σεπτεμβρίου 1974 έφθασε στην Αθήνα ο αντιπρόεδρος της «Λόκκιντ» κ. Κάρλ Κότσιαν - που παραπήθηκε πρόσφατα, μετά το αποκρούφωμα του διεθνούς σκανδάλου, που ξέσπασε από τις ομολογίες του ίδιου για δωροδοκίες ξένων ανωτάτων κυβερνητικών και κρατικών αξιωματούχων - ο οποίος, κατά την έκφραση υπεύθυνης πολιτικής πηγής : «έσφιξε τις διαπραγματεύσεις», που είχαν, ύστερα από την κατάρρευση της δικτατορίας, ξαναρχίσει, με εκπρόσωπο από ελληνικής πλευράς τον, τότε γενικό γραμματέα και τώρα βουλευτή της «Νέας Δημοκρατίας», κ. Διομήδη Ψηλό...»

Κατά το δημοσίευμα, ο Κότσιαν δήλωσε στον υπουργό άμυνας Αβέρωφ ότι «αν η κυβέρνηση αρνιόταν την υπογραφή», μέσα σε προθεσμία 20 ημερών, «η «Λόκκιντ» «θα υποχρεωνόταν» να κατασκευάσει το εργοστάσιο στην Τουρκία», επειδή - προφανώς - η αμερικανική εταιρία ήθελε να «κλείσει» το θέμα πριν τις εκλογές της 17/11/74 και την ανάδειξη εκλεγμένης (και άρα δεσμευμένης) κυβέρνησης. «Ο εκβιασμός - σύμφωνα με πληροφορίες - ασκήθηκε ιδιαίτερα πάνω στους υπουργούς Εθνικής Αμύνης, κ. Αβέρωφ, Συντονισμού κ. Ζολώτα, Οικονομικών κ. Πεσμαζόγλου και Βιομηχανίας κ. Πρωτοπαππά...», ενώ «... είχε επιστηθεί αρμοδίως και η προσοχή του πρωθυπουργού κ. Καραμανλή, ο οποίος είχε σκεπτική συνομιλία με τους οικονομικούς υπουργούς...». Κατά την εφημερίδα, ο Διομήδης Ψηλός είχε «βελτώσει» το σχέδιο της συμφωνίας και το προβλεπόμενο ποσοστό του ελληνικού δημοσίου στο εργοστάσιο αεροπλάνων θα ήταν 51% και της «Λόκκιντ» 49%, ενώ η αρχική συμφωνία της κούνιας μιλούσε για ποσοστά αντίστοιχα 40% και 60%. Κάτω από ασφυκτική πίεση, ο Δ. Ψηλός (γενικός γραμματέας του υπουργείου Συντονισμού) ανακοίνωσε, την 1/10/74 ότι η συμφωνία θα υπογραφόταν στις 7/10. Στις 7/10/74, η αρμόδια επιτροπή της Αεροπορίας ζήτησε από τους αρμόδιους υπουργούς να υπογράψουν την σύμβαση. Όμως, οι υπουργοί Συντονισμού, Οικονομικών και Βιομηχανίας ζήτησαν εκ νέου σύγκληση της «συντονιστικής επιτροπής των οικονομικών υπουργών», για να διερευνηθούν οι δυνατότητες νέας αλλαγής των ποσοστών και να φτάσουν σε 60% του ελληνικού δημοσίου και 40% της «Λόκκιντ». Πράγματι, οι οικονομικοί υπουργοί συνεδρίασαν την επόμενη μέρα, 8/10/1974 (το ίδιο πρωί είχε γίνει κι η τελευταία προεκλογική συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου). Εκτός από τους Ζολώτα, Πεσμαζόγλου, Πρωτοπαππά, Αθ. Κανελλόπουλο, Π. Παπαληγούρα (διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος), παρών στη συνεδρίαση ήταν κι ο Αβέρωφ, που δήλωσε «παρακάμπτοντας τα επιχειρήματα των υπηρεσιακών παραγόντων ότι ήταν επείγουσα ανάγκη για την αεροπορική κάλυψη της χώρας να αρχίσει το δυνατόν συντομότερο η κατασκευή του εργοστασίου», αν και συμφώνησε «ότι δεν υπάρχει θέμα υπογραφής της συμβάσεως ως έχει».

Η σύμβαση με την Λόκκιντ υπογράφηκε, τελικά το Νοέμβριο του 1975. Θα συνεχίσουμε, όμως, στο επόμενο τεύχος.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ

συνέχεια από τη σελίδα 6

δ)θα πρέπει να τονισθεί ιδιαίτερα ότι η προτίμηση των εφοπλιστικών εταιρειών προς τους χαμηλόμισθους ξένους ναυτεργάτες ενισχύεται από το γεγονός ότι κάθε ένας από αυτούς για να μπαρκάρει πληρώνει σε πρακτορεία από 2000-3000 δολάρια κάθε φορά (που ενισχύουν αφορολόγητα το κοινό ταμείο των εταιρειών ή τις τσέπες μερικών εξ αυτών.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι οι αλλοδαποί αντικαθίστανται ανά 2-4, έστω κι αν θέλει να ξεμπαρκάρει μόνο ένας γιατί ανεβαίνει έτσι το ποσό....)

ε)παρ' ολο πού σε πολλές ευκαιρίες κυρίως οι ναυτεργάτες της ακτοπλοίας αλλά και οι ποντοπόροι έχουν κινητοποιηθεί σχεδόν τις περισσότερες φορές οι όποιοι αγώνες τους έχουν ξεπουληθεί την τελευταία ώρα είτε από τον ΓΓ είτε από την πλειοψηφία της Ε.Ε της ΠΝΟ που εκ του καταστατικού ελέγχεται από τους προέδρους των ναυτ. σωματείων ακόμα και σωματείων σφραγίδων Οι κύριοι αυτοί ελεγχόμενοι κατά περίπτωση είτε από εφοπλιστές είτε από το Υεν είτε από κόμματα ευθύνονται για την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί από το 74 και μετά. Καθώς πάντοτε κατ' εντολή συμμόρφωνόντουσαν στις απαιτήσεις του εφοπλιστικού κεφάλαιου.

Θύματα ανέκαθεν ήταν οι ναυτεργάτες χωρίς βέβαια να είναι άμοιροι ευθυνών Γνωρίζαν ανέκαθεν ότι τα πλοία ήταν κυριλεκτικά στα δικά τους τα χέρια, κι όσες φορές οι περιπτώσεις ενώθηκαν είτε για διεκδίκηση δεδουλευμένων είτε για προστασία της ασφάλειάς τους από τυχοδιωκτικές κινήσεις εφοπλιστών πάντοτε νίκησαν. Δυστυχώς δεν κινήθηκαν ενωμένοι ούτε καν για να προστατίσουν τις θέσεις εργασίας τους πόσο μάλλον για να επιβάλλουν το νόμος είναι το δίκιο του εργάτη... Αντίθετα μερικοί απ' αυτούς υπολόγισαν να τα κοινομήσουν από τις μειώσεις των συνθέσεων και τα πολλαπλά καθήκοντα μόνο που τώρα πλέον απέμειναν αυτοί κι ο παπαγάλος ένας από τους δυό πρέπει να φύγει Το ερώτημα είναι θα τα καταφέρει ο παπαγάλος?

Να σημειώσουμε ότι στα πλαίσια του έντονου ανταγωνισμού μεταξύ των διαφόρων χωρών για την ανάληψη όλο και μεγαλύτερου μέρους των θαλάσσιων μεταφορών και του εμπορίου τα τελευταία χρόνια ξετυλιγεται ένα σχέδιο με στόχο τα ελληνικά πληρώματα που δουλεύουν στα υπό ελληνική σημαία πλοία....

Το σχέδιο αυτό προβλέπει

1ον να μειωθεί στο ελάχιστο το εισαγόμενο στην Ελλάδα από τους ναυτεργάτες ναυτιλιακό συνάλλαγμα και να αυξηθεί έτσι περισσότερο η εξάρτηση της από το διευθυντήριο της εοκ

2ον να στερηθεί η Ελλάδα σαν χώρα του προτερήματός της που έχει έναντι των άλλων ευρωπαϊκών χωρών (Αγγλίας, Γερμανίας, Νορβηγίας, Γαλλίας κλπ) και πού είναι το πολυάριθμο καλά εκπαιδευμένο έμπειρο ικανώτατο και φιλότιμο ναυτεργατικό δυναμικό της. (μέχρι να επανακάμψει ο ελληνικός στόλος αν ποτέ το πετύχει αυτό θα έχουν ήδη αυξήσει αυτοί τα πλοία τους και θα έχουν αναλάβει το εμπόριο και τις μεταφορές της εοκ (διεθνείς και εσωτερικές και φυσικά τις επιδοτήσεις της)

3ον να αναλάβουν πλοία δικά τους τις εσωτερικές ελληνικές θαλάσσιες γραμμές εμπορικές, τουριστικές, ερευνητικές εξωρηκτικές κλπ και να έχουν μόνο αυτοί στα χέρια τους τα κέρδη από το χώρο αυτό αλλά και τον έλεγχό του.

4ον να αποτελέσει η μετατροπή της ελληνικής σημαίας σε σημαία ασύδοτης άγριας υπερεκμετάλευσης του ναυτεργατικού δυναμικού το εφελτήριο για την επιβολή των ίδιων κανόνων πλέον σαν νομοθεσία του ευρωνηολόγιου όπως το σχεδιάζουν.

5ον σε περίπτωση πολέμου που προετοιμάζουν στο αιγαίο για το μοίρασμα οικοπέδων πηγών ενέργειας και δρόμων μεταφοράς της, να μην υπάρχουν έμπειροι ναυτικοί για να επανδρώσουν τα ελληνικά πολεμικά πλοία (ας μην έχει κανείς την εντύπωση ότι μόνιμοι ή οι μισθοφόροι μπορούν να ανταποκριθούν σε τέτοιες καταστάσεις)

τέλος

ΧΑΙΔΕΤΙΣΜΟΥΣ

Σ

A

«Κανένας στον κόσμο δεν έχει ίσως μεγαλύτερη εμπιστοσύνη από μένα στους εκπρόσωπους μας, αλλά ξέρω μέχρι που φτάνει η κατάχρηση της εξουσίας, έχω ξεδιαλύνει όλες τις πονηρίες του δεσποτισμού, έχω μελετήσει τους ανθρώπους και τους ξέρω. Γνωρίζω ότι πολύ δύσκολα αποποιούνται την εξουσία που τους έχουν εμπιστευτεί και ότι δεν υπάρχει τίποτα δυσκολότερο από το να βάλεις όρια στον εκλεγμένο αυταρχισμό».

Πάνω στην Άμεση Δημοκρατία και την απήτηση των «εκπροσωπήσεων»,
Μαρκίσιος ντε Σαντ,
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, Αθήνα 1997.

Μετάφραση: Νίκος Β. Αλεξίου -
Δημήτρης Πασιελάκος -
Αλέξανδρος Ζαγκούραγλου.

Η τεμπελιά στην ακατέργαστη μορφή της είναι σαν ένα καρύδι που το τρώμε χωρίς να βγάλουμε το τσόφλι. Την επιθυμούμε αμόλυπτη από τις συνθησιμένες διαστροφές της εργασίας, την ενοχή, την εκτόνωση και τη δουλικότητα, για να τη γευθούμε σε όλο της το μεγαλείο. Να την επαναφέρουμε στην φυσική της κίνηση που θα την κάνει αυτό που είναι πραγματικά, δηλαδή, μια στιγμή της απόλαυσης του εαυτού και, εν ολίγοις, μια δημιουργία».

Εγκώμιο της εκλεπτυσμένης τεμπελιάς.
Ραούλ Βανεγκέμ,
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, Αθήνα 1997.
Μετάφραση: Αλέξανδρος Ζαγκούραγλου.

Το ειρωνικό γεγονός της νίκης του Κράτους έχει επαναληφθεί στο Μεξικό - ο Ζαπάτα έγινε εθνικός ήρωας (πως αλλιώς θα αφομοιωνόταν;) και ακόμη και ο Μαγκόν σχεδόν έτυχε μεταθανάτιας αναγνώρισης. (Δεν πέθανε μάλιστα, στη φυλακή του ξένου εχθρού;). Η αντιεπανάσταση στο Μεξικό φοράει τα κλεμμένα ρούχα της Επανάστασης, με πιο σκανδαλώδη τρόπο ακόμη και από τη Ρωσία, όπου ο Μάκνο τουλάχιστον, δεν υπέστη την έσχατη προσβολή ν' αναγορευτεί σε μεγάλο Ρώσο πατριώτη... αν και μια τέτοια προσβολή θα βάρυνε τους Ουκρανούς εθνικιστές».

Άλμπερτ Μέλτσερ,
εισαγωγή στο βιβλίο
Ο Ζαπάτα, ο Μαγκόν και η μεξικανική
Επανάσταση.
Πήτερ Νιούελ - Ντέιβ Πουλ,
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, Αθήνα 1997.
Μετάφραση: Νίκος Β. Αλεξίου.

Αρνηση είναι ο τρόπος που οι περισσότεροι από εμάς ανιχνεύουμε στο παρελθόν μας. Είναι όταν ξαναζούμε τις παλιές εμπειρίες μας, ξανά και ξανά στο μυαλό μας.

Θυμός είναι ο τρόπος που οι περισσότεροι από εμάς αντιμετωπίζουμε το παρόν μας. Έτσι ανιχνεύουμε και αρνιόμαστε την πραγματικότητα.

Φόβος είναι αυτό που αισθανόμαστε όταν σκεφτόμαστε το μέλλον. Ανταποκρινόμαστε στο άγνωστο με μια ηπιπαθή φαντασίωση.

Γιώργος Π. Σάμιος, από το Δίν, νο.5

Οι αναρκο-πρωτογονιστές υποστήριξαν τις θέσεις τους, μέσα σε μια κατάσταση στην οποία ποτέ δεν μπορούν να ικανοποιηθούν, χωρίς την ολική διάλυση της ολότητας. Υπάρχουν πολλά στοιχεία που συνιστούν το Λουδδισμό, σαν τακτική - στο τοπικό επίπεδο, το σπάσιμο των μηχανών μπορεί πράγματι κάπου να οδηγήσει...

Hakim Bey, από το Anarchy, a journal of desire armed, νο.42.

...Όπως είπε, όταν το Βερολίνο είχε θέσει υποψηφιότητα, η επιτροπή προβολής της γερμανικής πόλης είχε καταγράψει μέχρι και τις σεξουαλικές προμήθειες των μελών της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής για να τους περιποιηθεί κατάλληλα, προκειμένου να τους δελεάσει... Τα σκόλια περιπεύουν...

G.E. στην Αθηναϊκή της 28/5/97.

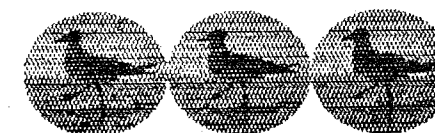
Η διαδρομή ως εδώ δεν ήταν η ευκολότερη. Πέρα από τα συνήθη οικονομικά προβλήματα, έπρεπε να πείσουμε τον ίδιο μας τον κόρο ότι τα αντικείμενα που μας απασχολεί δεν είναι καθόλου ξεκομμένο από τα υπόλοιπα ζητήματα και ότι είναι λάθος να θεωρούμε προνόμιο των οικολόγων την ενασχόληση με αυτό.

Απόγονοι του Λήσσηρου Νιαβέλν, νο.5,
Απρίλιος - Μάιος 1997, Τρίπολη.

Μέσα σε αυτήν την απομόνωση δημιουργούνται όλα τα ψυχοπαθολογικά αποθέματα από τα οποία τρέφονται όλες οι εφιαλτικές ιδεολογίες και διανοητικές παθήσεις της καπιταλιστικής βαρβαρότητας: Εθνικισμός, ρατσισμός, φασισμός κλπ.

Θύμιος Παπανικολάου, στην Αθηναϊκή της 19/5/97.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ - - - ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ - - - ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Ψηφίστηκε ο νέος νόμος για τη στράτευση (29/5/97) που, μεταξύ άλλων, προβλέπει και «εναλλακτική» θητεία για τους «ανηρρησίες» — Η εκκλησία (η ορθόδοξη «χριστιανική» εκκλησία) θα χρηματοδοτήσει την αγορά οπλικών συστημάτων από τις ένοπλες δυνάμεις — Η ιδιωτικοποίηση της ανώτατης παιδείας θα είναι ένας από τους στόχους της ετοιμαζόμενης αναθέωσης του συντάγματος — Η 17N στέλνει δαξίλιδη προκήρυξη στην Ελευθεροτυπία —